

DARBS TAPIS AR VALSTS KULTŪRKAPITĀLA FONDA ATBALSTU

Hermanis Paukšs

OPERĀCIJA "SEPTIŅAS MAUKAS" (komēdija 2 cēlienos)

darbojas:

GUSTAVS
JOLANTA
RUTA
MADARA
VIKTORIJA
INDRA
ZITA
ELĪNA
SANDRA
LAURA
VASĪLIJS MIHAILOVIČS
DMITRIJS DENISOVIČS
NIKOLAJS BORISOVIČS
JAKOVŠ ALEKSANDROVIČS
SOCIOLOGS

1. CĒLIENS

1. skats

Gustavs (skatītājiem). Pēc divdesmit laimīgā laulībā aizvadītiem gadiem jutos tiktāl atēdies gan laimi, gan laulību, ka nolēmu šķirties. Visus divdesmit gadus, bēgdams no laimīgās laulības, strādāju kā traks un biju sarausis kaudzēm dažādas tīrības naudas, no kuras pusi godīgi atdevu sievai. Meitai un dēlam turpināju apmaksāt iztiku un studijas ārzemēs. Pēc laulības saišu saraušanas sapratu, ka man ir neārstējama alerģija pret godīgām sievietēm, tāpēc pievērsos prostitutām. Kad uzzināju, ka daudzas meitenes ar šo arodu nodarbojas, tikai trūkuma spiestas, metos tām palīdzēt: gan devu naudu radnieku ārstēšanai, gan māsiņu un brālīšu skološanai, gan nomaksāju parādus. Man par lielu pārsteigumu, neviena no šīm meitenēm tomēr nepameta savu nodarbošanos. Un tad es iecerēju pasākumu, ko domās nosaucu par operāciju "Septiņas maukas". Uzcēlu labiekārtotu māju, kur

bezrūpīgi varētu mitināties septiņas vieglas uzvedības meitenes un manā apgādībā īstenot nepiepildītos dzīves sapņus. Pieredzes mācīts, gan negrasījos šādu iespēju piedāvāt kurai katrai: vienīgi tādām, kas varbūt tiešām gribētu pievērsties sabiedrībā cienījamākam darbam. Ar Madaru nolēmu izrunāties starpbrīdī operas kafejnīcā. Biju noalgojis meiteni sev par pavadoni. Taisnību sakot, tieši pēc iepazīšanās ar Madaru man radās doma par šo eksperimentu.

2. skats

Gustavs. Vai tu gribētu dzīvot citādi?

Madara. Kā?

Gustavs. Vienalga. Kā pašai patīk. Bet es tevi nodrošinātu ar visu nepieciešamo.

Madara. Tātad... tātad tu gribi, lai es būtu tikai tava?

Gustavs. Nē, es gribu, lai tu nepiederētu nevienam, tikai pati sev.

Madara. Kā tas ir – pati sev?

Gustavs. Tu dzīvotu atsevišķā dzīvoklī man piederošā mājā. Es rūpētos, lai tev nekā netrūkst. Ja gribētu, tu varētu studēt, bet varētu arī augām dienām vārtīties pa gultu, pārslēdzot televīzijas kanālus. Vienalga ko. Jāguļ ar mani tev nebūs. Seksa partnerus pati sev izvēlēšies. Kad apprecēsies, es turpināšu tevi pabalstīt, ja vien tavs vīrs nebūs bagātāks par mani vai nejutīsies aizvainots par šādu palīdzību. Tad es tev uz atvadām kā mīlošs tēvs sagādāšu kārtīgu pūru.

Madara. Nesaprotu.

Gustavs. Ko tu nesaproti?

Madara. Kāds tev no tā labums?

Gustavs. Bagāta cilvēka dīvainības.

Madara. Bet tur taču slēpjas kāds āķis? Nevar būt, ka tu vienkārši vēlies mani uzturēt, Gustav. Tas izklausās neloģiski.

Gustavs. Pie āķiem var pieskaitīt to, ka tu tur nebūsi viena – esmu nolēmis šādā veidā palīdzēt vēl sešām meitenēm. Turklāt būs daži ierobežojumi: attiecībā uz narkotikām, kautiņiem un tamlīdzīgām lietām, bet šajā ziņā manas domas droši vien sakrīt ar tavējām.

Madara. Protams.

Gustavs. Vēl nenoliedzams ierobežojums būs tas, ka jūs nedrīkstēsiet uz turieni vest ciemiņus. Drošības dēļ. Toties jums būs iespēja ar jebkuru cilvēku satīties jebkurā citā vietā. Ja vajadzēs, noīrēšu kaut pa viesnīcai katrai.

Madara. Un kas ir tās pārējās sešas?

Gustavs. Viņu vēl nav. Tu būtu pirmā. Ja esi ar mieru, vari palīdzēt atrast tās citas.

Madara. Man liekas... ka es esmu ar mieru. Un varu parunāt... vēl ar dažām meitenēm.

Gustavs. Tikai visām ir jābūt prostitutām. Un pati nerunā. Vienkārši pasaki man, kuras esi izvēlējusies. Es pats ar viņām izrunāšos.

Madara. Un... un kad tas sāksies?

Gustavs. Vari uzskatīt, ka ir jau sācies.

3. skats

Gustavs (zvanīdams pa mobilo). Sveiks, Vasīlij Mihailovič!

Mihailovičs. Sveiks, Gustav Janovič! Kas uz sirds?

Gustavs. Vai pārdosi man vienu meiteni?

Mihailovičs. Vienu? Kāda runa, Gustav Janovič! Kaut desmit!

Gustavs. Šoreiz darījums ir nopietnāks, Vasīlij Mihailovič. Gribu meiteni ne tikai uz vienu nakti... pat ne uz dažām dienām...

Mihailovičs. Bet?

Gustavs. Uz visiem laikiem.

Vasīlijs Mihailovičs. Nu, ko lai tev saku, Gustav Janovič? Dzīvē visādi gadās. Un kuru tad esi noskatījis?

Gustavs. Madaru.

Mihailovičs. Inesīga meitene.

Gustavs. Es zinu.

Mihailovičs. Tev atteikt es, protams, nespēju... bet saproti arī mani.

Gustavs. Es saprotu.

Mihailovičs. Nu tad atliek tikai vienoties par cenu.

Gustavs. Atsūti rēķinu. Nekaulēšos. Gribu, lai arī tu priecātos par šo darījumu.

Mihailovičs. Tad uzskatīsim, ka tas ir noslēgts.

Gustavs. Paldies tev, Vasīlij Mihailovič!

Mihailovičs. Bet, Gustav Janovič... (Atvienojas.)

4. skats

Gustavs. Tagad tu pieder man.

Madara. Cik jauki...

Gustavs. Tas nozīmē, ka esi pilnīgi brīva.

Madara. Arī no tevis?

Gustavs. Protams. Tava finansiālā atkarība neskaitās. Palīdzēdams tev, es nopērku prieku pats sev.

Madara. Par to neuztraucies. Man nemaz tik ļoti negribas būt pilnīgi brīvai. No tevis man patīk būt atkarīgai.

Gustavs. Tad braucam skatīties tavu jauno dzīvesvietu.

Madara. Braucam.

5. skats

Gustavs (skatītājiem). Tas bija neuzkrītošs īpašums aiz augsta žoga. Plaša dārza vidū slējās videi pieskaņots nams, kura trijos stāvos atradās ērti dzīvokļi. Septiņi no tiem bija domāti meitenēm, viens – man, kad sagribēsies paskatīties, kā viņām klājas, vēl vienā jau dzīvoja pārvaldniece. Ne vairs tik jauna, lai nebūtu meitenēm autoritāte, bet arī ne tik veca, lai tās viņu nespētu uztvert kā savējo.

Nostrādājusi vairākus gadus par nelielas lauku skolas direktori, Jolanta pēc tās likvidēšanas īstajā brīdī nonāca manā redzeslokā. Agrā jaunībā vīlusies vīriešos, pārvaldniece bija kļuvusi par zvērinātu vecmeitu. Man tas patika. Tātad te viņai būs ne tikai darbs, bet vienlaikus arī ģimene.

6. skats

Jolanta. Priecājos, ka beidzot šeit nebūšu viena.

Madara. Es arī priecājos.

Gustavs. Pievienojos jūsu priekam. (Jolantai.) Parādi tagad Madarai māju, lai viņa var izraudzīties sev dzīvokli. (Madarai.) Visi gan principā ir vienādi – guļamistaba, viesistaba, darba istaba, virtuve un vannas istaba. Tikai atrodas dažādos stāvos un nedaudz atšķiras telpu izvietojums, kā arī ainavas aizlogiem. Iekšējā apdare, mēbeles un viss pārējais, kas dzīvei nepieciešams, ir tavā ziņā. Kad būsi izvēlējusies, strādnieki tūlīt pat ķersies pie darba. Domāju, ka vairāk par nedēļu tas neprasis.

Madara. Vai man tikmēr būs jāatgriežas vecajā dzīvoklī?

Gustavs. Kā vēlies.

Jolanta. Tu vari pagaidām apmesties pie manis.

Madara. Paldies.

Gustavs. Vai tev tur ir mēbeles, mantas, kas jāpārved, jāatsaka dzīvoklis, jāsamaksā īre?

Madara. Nē. Man tur nekas nepieder un ne par ko arī nav jāmaksā. Es gribētu... ja tā var... arī visas mantas atstāt turpat.

Gustavs. Protams.

Madara. Paldies.

Jolanta. Vai tev autovadītāja tiesības ir?

Madara. Ir. Un arī mašīna.

Jolanta. Tavējā.

Madara. Manējā.

Gustavs. Vai ir kādas problēmas ar tās dabūšanu?

Madara. Tikai jāaizbrauc pakal.

Jolanta. Mēs to varam izdarīt kaut vai tūlīt.

Gustavs. Protams. Savāc, ja tā tev ir mīļa, vai izvēlies citu, ja nepatīk. Kamēr runa ir par ikdienišķiem pirkumiem, nekādu finansiālo ierobežojumu nav. Ja sagribēsi, lai es tev atvelku "Titānika" vraku, tad gan iepriekš apspriedīsimies.

Madara. Es padomāšu. Arī par "Titāniku". (Kopā ar Jolantu prom.)

7. skats

ZVANA MOBILAIS. GUSTAVS PACEĻ KLAUSULI.

Mihailovičs. Gustav Janovič?

Gustavs. Klausos, Vasīlij Mihailovič!

Mihailovičs. Vai meiteni savāci?

Gustavs. Jā. Paldies, Vasīlij Mihailovič! Viņas dzīvoklis ir brīvs, un ar tur palikušajām mantām rīkojies, kā tev tīk.

Mihailovičs. Tad problēmu nav.

Gustavs. Bet varēja būt?

Mihailovičs. Jā, daži vēl gribēja šonakt aizbraukt pie viņas atvadīties. Es, protams, paskaidroju, ka tā tagad ir tava manta līdz ar visām no tā izrietošajām sekām, tomēr nebiju pilnīgi drošs, ka kāds tomēr nenoriskētu ar saviem atvadu instrumentiem. Pats saproti, ka dzērumā jūra mēdz būt līdz ceļiem. Turklāt ir parādījusies tāda tradīcija kā pēdējās nakts tiesības, un pret tradīcijām cīnīties nav viegli. Citi jaunie īpašnieki gan pret to īpaši neiebilst vai pat neko neuzzina, bet tu jau nu neesi no tiem, kas varētu kaut ko neuzzināt vai neiebilst, tāpēc es patiesi priecājos, ka viņa tur vairs nerādīsies.

Gustavs. Paldies par rūpēm, Vasīlij Mihailovič.

Mihailovičs. Bet, Gustav Janovič. Man nav vajadzīgas nepatīkšanas. Un vismazāk jau tādas, kas būtu saistītas ar tevi.

8. skats

Gustavs (skatītājiem). Atstājis Madaru Jolantas gādībā, atgriezies savā Rīgas dzīvoklī. Domās pārcilāju visas prostitūtas, ar kurām jebkad biju ticis. Pagātnes vīzijās noplaiksnīga meitene ar skumjām acīm. Es neatcerējos, kā viņu sauc, bet atcerējos, ka meitenes acis mani toreiz tā samulsināja, ka pieteicu, lai viņu pie manis vairs nesūta. Kam viņa piederēja? Laikam Dmitrijam Deņisovičam. Toreiz. Bet tagad? (Zvana pa mobilo.) Sveiks, Dmitrij Deņisovič! Gustavs Janovičs traucē!

Deņisovičs. Sveiks, Gustav Janovič! Kā klājas jaunībā?

Gustavs. Kā klājās jaunībā, vairs neatceros, bet tagad bildītes sagribējās paskatīties.

Deņisovičs. Kādas bildītes, Gustav Janovič?

Gustavs. Tavu meiteņu bildītes, Dmitrij Deņisovič.

Deņisovičs. Kādas problēmas – brauc un skaties!

Gustavs. Es gribētu ne tikai aktuālās, bet arī arhīvos ielūkoties.

Deņisovičs. Kam tev sprāgoņas, Gustav Janovič?

Gustavs. Sentimentālas atmiņas uznāca. Sapnī vienu no tavām meitenēm nejauši ieraudzīju, atcerējos, cik labi man toreiz ar viņu bija, sagribējās vēlreiz kaut acu kaktiņu uzmet.

Deņisovičs. Labi, labi, Gustav Janovč. Tu tikai pasaki, kā viņu sauc, es atradīšu.

Gustavs. Tur jau tās bēdas, ka neatceros!

Deņisovičs. Neatceries? Nu labi – brauc šurp: ja starp dzīvajām neatradīsi, varēsi arī arhīvos ieskatīties.

Gustavs. Paldies, Dmitrij Deņisovič, tu vienmēr man esi bijis kā brālis!

9. skats

GUSTAVS PIE DMITRIJA DEŅISOVIČA PĒTA MEITEŅU KATALOGUS.

Deņisovičs. Nu?

Gustavs. Šī te.

Deņisovičs. Tātad dzīva.

Gustavs. Vēl strādā pie tevis?

Deņisovičs. Strādā. Viktorija. Tu liki viņu atķeksēt kā neņemamu. Pasūtīsi?

Gustavs. Jā. Teiksim... uz septiņiem.

Deņisovičs. Ņemsi uz visu nakti?

Gustavs. Vēl nezinu.

Deņisovičs. Nu labi – pēc tam norēķināsies.

10. skats

GUSTAVA RĪGAS DZĪVOKLIS. GUSTAVS UN VIKTORIJA.

Gustavs. Sveika.

Viktorija. Sveiks. Ko tu tā skaties?

Gustavs. Vai atceries mani?

Viktorija. Atceros.

Gustavs. Tu vairs neizskaties gluži tāda kā toreiz.

Viktorija. Kad?

Gustavs. Mūsu pirmajā tikšanās reizē.

Viktorija. Neņemsi?

Gustavs. Noteikti ņemšu. Tagad tu man patīc vēl labāk.

Viktorija. Paldies.

Gustavs. Es gribu tikai aprunāties.

Viktorija. Par ko?

Gustavs. Par dzīvi.

Viktorija. Labi.

Gustavs. Vai negribi no tā visa kratīties vaļā?

Viktorija. No kā?

Gustavs. No darba.

Viktorija. No kāda darba?

Gustavs. No šī te.

Viktorija. Vai tad tas ir darbs?

Gustavs. Nu, ja tas nav darbs, tad no šādas dzīves. Varbūt varu tev piedāvāt kaut ko labāku.

Viktorija. Ko tad?

Gustavs. Iespēju dzīvot citādu dzīvi. Tādu, kur tev nekā netrūks. Varēsi darīt, ko vēlies. Gulēt tikai ar tiem, ar ko vēlies.

Viktorija. Murgi.

Gustavs. Tava izvēle. Iedzert negribi?

Viktorija. Gribu. (Iedzer ar Gustavu.) Vai tas ir taisnība, ko tu saki?

Gustavs. Vai tad es neizskatos pēc labā burvja?

Viktorija. Izskaties. Jau toreiz izskatījies. Bet tu vairs nenāci.

Gustavs. Piedod.

Viktorija. Tu mani nepiemānīsi?

Gustavs. Es negribu tevi kā sievieti. Es tevi gribu kā meitu.

Viktorija. Kāpēc?

Gustavs. Tāpēc, ka es tevi mīlu. Bet kā meitu. Tāpēc vairs nenācu. Bet tagad esmu ieradies tev pakaļ. Piedod, ka tik vēlu.

Viktorija. Nekas. Es saprotu. Paldies.

Gustavs. Vai tu nāksi pie manis?

Viktorija. Ja tu mani ņem, tad – protams.

Gustavs. Ņemu.

Viktorija. Cik ilgi es drīkstu pie tevis palikt?

Gustavs. Kaut vai līdz mūža galam.

Viktorija. Bet tev tas būs dārgi.

Gustavs. Tu domā, ka neesi tā vērtā?

Viktorija. Neesmu.

Gustavs. Man – esi.

Viktorija. Bet vai viņi man ļaus?

Gustavs. Lai tikai pamēģina neļaut.

11. skats

Gustavs (skatītājiem). Viktorija man izmaksāja krietni lētāk nekā Madara. Acīmredzot Dmitrijam Deņisovičam viņa vairs nebija ejoša prece. Gribēju meiteni tūlīt pat aizvest pie Jolantas un Madaras, taču, uzzinājusi, ka pats tur nepalikšu, Viktorija sāka tā drebēt, ka pārbijies apsolīju viņu paturēt pie sevis. Ar bažām vērodams Viktorijas izturēšanos, aptvēru, ka nenāktu par ļaunu tikt skaidrībā par visu meiteņu veselības stāvokli, ne tikai psihisko, tāpēc atcerējos dakterīti, kas man pašam bija palīdzējusi pirms pāris gadiem. Ruta atšķirībā no Jolantas nebija vīriešu nīdēja. Tomēr viņai ar tiem neveicās. Pirmais vīrs nomira, otrs aizgāja pie citas, trešais drīz pēc kāzām saprata, ka ir homoseksuāls.

12. skats

ĪRES NAMA IEKŠPAGALMS. RUTA, GUSTAVS.

Gustavs. Kas noticis? Esi iznākusi ar visu iedzīvi svaigu gaisu paelpot?

Ruta. Nē. Mani izsvieda no dzīvokļa. Par īres parādiem. Teica, ka varot tagad sūdzēties tiesā.

Gustavs. Un tu pašlaik mēģini sacerēt iesnieguma tekstu?

- Ruta. Nē. Prātoju, vai man nevajadzētu, izmantojot savas zināšanas medicīnā, ar laimīgu smaidu uz lūpām pārcelties citā – labākā – pasaulē.
- Gustavs. Man ir nācies dzīvē satikt daudz stulbu sieviešu, bet tu tomēr esi stulbākā no visām. Vai tiešām nevarēji piezvanīt, kad tas viss sākās?
- Ruta. Es neiedomājos. Un man bija neērti. Saproti pats.
- Gustavs. Tad, kad gribēji nodrāzties, tad gan tu varēji man piezvanīt. Tad tev nebija neērti!
- Ruta. Vai tad tā bija? Vai tad es tev zvanīju?
- Gustavs. Nu labi – nebija. Vienmēr zvanīju es. Bet kā es varu uzminēt, ka tu pēkšņi esi nokļuvusi sprukās?
- Ruta. Piedod, Gustiņ.
- Gustavs. Nu, zini – ir lietas, ko grūti piedot.
- Ruta. Gustiņ... vai tu mani strostēt esi atbraucis?
- Gustavs. Nē. Es nezināju, ka tas būs nepieciešams. Man tev ir darbs. Esmu iekārtojis tādu kā pansionātu, ģimenes māju... prostitūtām, kas varbūt gribētu laboties. Atbildēsi par tā iemītnieču veselības stāvokli. Ko varēsi, izdarīsi pati, to, kas būs ārpus tavas kompetences, nokārosi ar citu speciālistu palīdzību. Piekrīti?
- Ruta. Bet, Gustiņ... kāpēc lai es nepiekrīstu?
- Gustavs. Tad turi avansu.
- Ruta. Paldies. Te ir tūkstotis...
- Gustavs. Piedod. Ātrumā kļūdījies. Te būs vēl divi.
- Ruta. Atvaino. Sen neesam tikušies. Biju paguvusi aizmirst, kāds tu esi.
- Gustavs. Braucam! Jāapskata kāda paciente. Ja tev šajā kaudzē ir kaut kas tāds, bez kā tu patiešām nevari iztikt, tad paķer to līdzī. Pārējo atstāsim tepat.
- Ruta. Protams, Gustiņ. Braucam. Kas tā par pacientu?
- Gustavs. Prostitūta. Pirmās mīlestības neprātā bija uzrāvusies uz vervētāja, kas pēc attiecīgas apstrādes piespieda meiteni iesaistīties šajā biznesā. Viņa pagaidām dzīvo pie manis. Viktorijai ir kaut kāda vajāšanas mānija. Viņa baidās iziet no dzīvokļa, baidās viena palikt pa nakti. Guļ pie manis. Bez seksa. Es savukārt baidos atstāt viņu vienu, bet man taču ir arī citas darīšanas.
- Ruta. Un ar ko viņa pie tevis nodarbojas?
- Gustavs. Lasa.
- Ruta. Ko?
- Gustavs. Šķiet, visu pēc kārtas. Vakar, piemēram, aizmiga ar Tagores "Dārznieku" rokās.
- Ruta. Nav slikti.

13. skats

- Gustavs (skatītājiem). Pēkšņi iedomājos par vēl vienu meiteni. Viņas māte bija nodzērusies padomju laika partijas darbiniece, kas vispirms pati izmanījās ar savu mazgadīgo meitu nopelnīt, bet pēc tam bija spiesta to pārdot tam pašam Dmitrijam Deņisovičam. Meitenes savdabīgie spriedumi liecināja par potencēm, ko būtu vērts attīstīt. Pret skolu Indraī nebija noraidošas

attieksmes. Viņa mīlēja stāstīt, ka līdz septītajai klasei esot bijusi teicamniece. Pēc tam acīmredzot sākās tas laiks, kad vajadzēja uzturēt nabaga mīlošo māti. Nodevis Viktoriju Rutas gādībā, aizbraucu ciemos pie Indras.

Indra. Gustav... Tik sen neesi redzēts...

Gustavs. Kā sviežas?

Indra. Labi. Pats izģērbsies vai mani tevi izģērbt?

Gustavs. Tas noskaidrosies sarunas gaitā.

Indra. Kādas sarunas?

Gustavs. Vēlos tev uzdot kādu provokatorisku jautājumu.

Indra. Nu?

Gustavs. Vai tev patiktu, ja tu varētu pati sev izvēlēties vīriešus?

Indra. Protams, ka patiktu! Ja man būtu jādrāžas tikai ar tādiem kā tu... vai vēl dažiem...

Gustavs. Un ja tu varētu turpināt mācības? Vai tas tev patiktu? Cik klases tu esi beigusi?

Indra. Pamatskolu. Bet knapi, knapi... Vidusskolā neviens mani neņems.

Gustavs. Es varētu tev palīdzēt. Vai diploms par pamatskolas beigšanu tev ir saglabājies?

Indra. Kāds tur diploms! Apliecība. Ja es sadomātu mācīties tālāk, tad man vispirms vakarenē vēlreiz būtu pamatskola jābeidz.

Gustavs. Bet vai tu gribētu?

Indra. Nezinu. Tu ko – drāzties esi atnācis vai mani audzināt?

Gustavs. Esmu uzcēlis māju. Tur manā apgādībā dzīvos septiņas meitenes. Tādas, kas grib čakli mācīties un drāzties tikai ar tiem, kas tām patīk. Vai negribi būt viena no tām?

Indra. Var padomāt.

Gustavs. Labi. Tikai nedomā ilgi. Es tev došu trīs dienas. Ja pa šo laiku nebūsi piezvanījusi, paņemšu citu.

Indra. Vai es varēšu uz turieni ņemt līdzī ar draudzeni?

Gustavs. Nē, nevarēsi.

Indra. Kāpēc?

Gustavs. Tāpēc, ka mani interesē tikai prostitūtas.

Indra. Nu bet viņa taču ir prostitūta!

Gustavs. Pie kā skaitās?

Indra. Pagaidām ne pie viena. Tikai nesen atbrauca no laukiem. Māju savāca kaut kādi mantinieki, tēvs pakārās, māte arī drīz pēc tam nomira. Tante pateica, ka nav spējīga pat sevi uzturēt, iedeva naudu biļetei un teica, lai brauc uz Rīgu. Tad nu viņa atbrauca pie manis, kādreiz bijām tikušās, nevienu citu viņa te nepazīna.

Gustavs. Un ko tu?

Indra. Kādu laiku baroju, bet tad ieteicu arī pašai pamēģināt.

Gustavs. Un kā?

Indra. Pamēģināja. Ja man uzreiz divi klienti piesakās, bet trijātā ņemties negrib, tad vienu no viņiem es atdošu Zitai.

Gustavs. Vai es varu ar viņu aprunāties?

Indra. Jā, tūlīt pasaukšu. (Prom.)

14. skats

ZVANA MOBILAIS.

Madara. Gustav...

Gustavs. Sveika! Kā sviežas?

Madara. Man – labi. Darbi rit pilnā sparā. Meistari sola, ka jau rīt viss būs gatavs. Bet es iedomājos par Elīnu.

Gustavs. Kas tā par Elīnu?

Madara. Viņa kādreiz gribēja kļūt par modeli, bet dabūja pārgulēt ar aģentūras vadītāju, tad vēl ar dažiem karjerai nepieciešamiem cilvēkiem un tā pakāpeniski tika iesaistīta prostitūcijā. Domāju, ka Elīna vēl arvien grib izrauties.

Gustavs. Pie kā viņa skaitās?

Madara. Pie Nikolaja Borisoviča.

Gustavs. Labi. Sameklēšu. Sveicini Jolantu. Drīz tiksimies.

Madara. Paldies. (Atvienojas.)

15. skats

ATGRIEŽAS INDRA AR ZITU.

Indra. Nu, te ir tā Zita. Es viņai jau izstāstīju. Viņa ir ar mieru.

Gustavs. Sveika, Zita.

Zita. Labdien.

Indra. Tas ir tas Gustavs.

Gustavs. Cik tev gadu?

Zita. Drīz būs sešpadsmit.

Indra. Ņemsi?

Gustavs. Ņemšu.

Indra. Tad jau es arī.

Gustavs. Labi. Tad es zvanu.

Indra. Kam tad?

Gustavs. Jūsu saimniekam, protams.

Indra. Zita uz viņu neattiecas.

Gustavs. Uz ko tad?

Indra. Es taču tev teicu – ne uz vienu. Ja nu tikai uz mani.

Gustavs. Un cik tad tu gribēsi par viņu?

Indra. Necik. Tev atdošu par velti.

Gustavs. Tā tu drīz izputēsi.

Indra. Nieki.

Gustavs. Labi. Baidos, ka par velti tomēr nesanāks, jo esmu pārliecināts, ka arī Dmitrijs Deņisovičs uzskata Zitu par savu īpašumu.

Indra. Tu domā?

Gustavs. Izklausās, ka tu tikai pirmo dienu par mauku strādātu.

16. skats

Gustavs (zvana). Dmitrij Deņisovič?

Deņisovičs. Jā, Gustav Janovič?

Gustavs. Vai pārdosi man vēl pāris meitenes?

Deņisovičs. Vai tās, pie kurām patlaban esi?

Gustavs. Tās pašas.

Deņisovičs. Tikai rēķinies, ka viņas abas ir no perspektīvajām un attiecīgi arī maksā.

Gustavs. Vēl pa virsu tev uzmetīšu.

Deņisovičs. Tad savāc.

Gustavs. Un vēl kāds lūgums. Meitenes pāris dienas paliks vecajā dzīvoklī, tāpēc pabrīdini puīšus: ja kāds pabāzīs viņu tuvumā degunu, tad šo pašu degunu es pēc tam gribēšu redzēt uz šķīvīša tomātu mērcē.

Deņisovičs. Labs ir, Gustav Janovič. Pavāru man netrūkst: saņemsi ne tikai deguna frikasē, bet arī ar priekšzīmīgi nosautētas aknas.

Gustavs. Paldies, Dmitrij Deņisovič. Gaidīšu rēķinu.

Deņisovičs. Ņem par labu. (Atvienojas.)

17. skats

Indra. Ko tas nozīmē?

Gustavs. Tikai to, ka tagad jūs abas esat mans īpašums. Uzvedieties prātīgi, zvaniet, ja kas neparedzēts gadās, un gaidiet, kad es jūs savākšu.

Indra. Tu varbūt mani tagad nemaz nedrāzīsi?

Gustavs. Nē.

Indra. Bet, Gustav! Ja jau tu esi mūs nopircis... Zita, ko? Trijatā?

Zita. Labi.

Indra. Nu ja – mēs taču tik dārgi tev izmaksājām!

Gustavs. Jā. Apmēram tik, cik tev divas sērkokciņu kastītes. Neņem ļaunā, bet es ar savām meitenēm nedrāžos.

Indra. Vo! Vēl labāk! Ko tad lai es tagad daru?

Gustavs. Pacieties.

Indra. Nevaru!

Gustavs. Tad te tev būs nauda.

Indra. Par ko?

Gustavs. Nevis par ko, bet lai nodrāztos. Uz divām dienām vismaz desmit večus sev varēsi nopirkt. Un vagonu prezervatīvu piedevām. (Prom.)

Indra. Bet, Gustav!... Nu? Vai nav draņķis?

Zita. Nav.

18. skats

Gustavs (zvana pa mobilo). Sveiks, Nikolaj Borisovič!
 Borisovičs. Nu sveiks, Gustav Janovič! Sveiks! Ko teiksi?
 Gustavs. Meiteni vajag.
 Borisovičs. Vai tad tev ar savējām nepietiek?
 Gustavs. Pats zini, ka meiteņu nekad nevar būt par daudz.
 Borisovičs. Un kā vēl var! Kuru tad tev aizsūtīt? Varbūt kādu no jaunajām? Vēl neiemēģinātu?
 Gustavs. Tev tur ir tāda Elīna.
 Borisovičs. Ir, Gustav Janovič. Ir tāda Elīna. Tikai – kad tu viņu pēdējoreiz ņēmi?
 Gustavs. Nudien neatceros.
 Borisovičs. Tad jau sen neesi ņēmis.
 Gustavs. Laikam gan, Nikolaj Borisovič.
 Borisovičs. Teikšu tev, neko neslēpjot, Gustav Janovič, lai pēc tam nebūtu pārpratumu: tā mauka vairs nav īsti formā.
 Gustavs. Kā – nav formā?
 Borisovičs. Nodzērusies kā pēdējā cūka. Nu pilnīgi ne pēc kā vairs neizskatās. Varbūt pāris mēnešus vēl paturēšu, ja kādam ko perversāku sagribas, tad gan triekšu ratā. Lai velkas uz staciju nosprāgt, mums tomēr izmeklēta klientūra. Tā, ka – izvēlies nu labāk sev kādu citu šim vakaram.
 Gustavs. Nodzērusies, tu saki?
 Borisovičs. Netici, vai?
 Gustavs. Bet, Nikolaj Borisovič... kāpēc lai es tev neticētu? Tikai pārsteigums gan.
 Borisovičs. Ko lai dara, ja pat visskaistākās rozes novīst?
 Gustavs. Zini, ko: atsūti man tomēr viņu. Gribas vēl pēdējo reizīti acis uzvest. Paskatīties, kas pāri palicis.
 Borisovičs. Nav problēmu, Gustav Janovič. Aizsūtīšu kādu pakaļ. Ja nevarēs paiet, līdz gultai tev aiznesīsim.

19. skats

GUSTAVA RĪGAS DZĪVOKLIS. GUSTAVS UN RUTA.

Gustavs. Vai tev ir kādreiz bijusi darīšana ar alkoholiķiem?
 Ruta. Protams.
 Gustavs. Tad esi gatavībā, jo šovakar mani nodzērusies meitene apciemos.
 Ruta. Stipri nodzērusies?
 Gustavs. Ja jau pat boss to ir pamanījis, tad baidos, ka rūpīgi. Kā klājas pacientei?
 Ruta. Ar Viktoriju nemaz nav tik ļauni. Bailes nejauši nokļūt atpakaļ ir saprotamas, tām drīzumā vajadzētu pierimt. Ja tā nenotiks, es atradīšu, pie kā vērsties.
 Gustavs. Varbūt viņai tagad labāk gulēt pie tevis?

Ruta. Nekādā gadījumā! Tu viņai nozīmē patvērumu un drošību. Ja Viktorija jutīs, ka viņai šo patvērumu grib atņemt, tas meitenē var izraisīt tādu paniku, ka tev, ja negribēsi, lai viņa neglābjami saiet sviestā, nāksies ne tikai gulēt ar Viktoriju vienā gultā, bet, iespējams, pat nepārtraukti atrasties viņai blakus vēl nenosakāmi ilgu laiku. Esi pacietīgs.

Gustavs. Būšu.

Ruta. Bet neiedomājies ar viņu tagad pārgulēt. Pat ja Viktorija pati uz to provocē. Viņai dzimumakts saistās ar vardarbību, tāpēc meitenes bezapziņā var izveidoties simbolisks modelis, kurā vardarbība ir neatņemama patvēruma sastāvdaļa. Ja tev nepieciešams sekss, esmu tavā rīcībā, bet arī mēs to drīkstam darīt tikai tā, lai Viktorija par to pat nenojaustu.

Gustavs. Nē, nē! Man, protams, nav iebildumu pret seksu ar tevi, pati zini, bet, ja tas ir tik bīstami, tad pat nedomāsim par to. Turklāt no visām šīm psiholoģiskajām peripetijām es šobrīd esmu pārejoši impotents.

20. skats

GUSTAVS UN ELĪNA.

Gustavs. Elīna...

Elīna. Jā.

Gustavs. Tev auksti?

Elīna. Nē... atvaino, pohas. Šausmīgas pohas. Zvēru, ka šodien neesmu dzērusi! Paklau... varbūt ielej man tagad mazliet, ja? Pēc tam varēsi drāzt, kā gribi. Labi? Es visu protu. Es tev parādīšu. Maksimālu kaifu noķersi. Tu redzēsi. Tikai ierausim pirms tam mazliet. Labi?

Gustavs. Tikai mazliet.

Elīna. Protams. Paldies tev. (Dzer.) Tūlīt viss būs kārtībā. Tikai mirklīti jāpagaida. Pati nesaprotu, kā vakar tik smagi piemāvos. Tev taču arī tā gadās. Nu – vēl drusku!

Gustavs. Varēsi kaut visu pudeli izdzert. Tikai viens jautājums pirms tam.

Elīna. Prasi.

Gustavs. Ja es tev piedāvātu tikt vaļā no viņiem. Arī no dzeršanas. Un pamēģināt atkal sākt dzīvot. Vai tu to gribētu?

Elīna. Ā, tad tu esi tas?

Gustavs. Kāds tas?

Elīna. Man Madara stāstīja. (Kliedz.) Vecīt... ņem mani! Ņem kaut aiz ausīm... vienalga, aiz kuras vietas... un velc, uz kurieni gribi! Tu redzi... es pati vairs nevaru paiet! Ja izvilksi... visu mūžu tev bučošu kājas! Ja ne... vismaz nomirt kā cilvēkam atļauj!

21. skats

IENĀK RUTA.

Gustavs. Ko ar viņu darīt? Kaut kādas zāles?

Ruta. Nē. To pēc tam. Tagad lai vienkārši vēl iedzer.

Elīna. Kas tā tāda? Arī mauka? Čau! Vecīt! Tad tu mani savāksi? Jā? Točna? Jei bogu?

Gustavs. Savākšu.

Elīna. Nu tad – uz tavu veselību! (Dzer no kakliņa.) Uz manējo vairs nav vērts. (Dzer no kakliņa.)

Ruta. Pietiek. (Atņem pudeli.)

Elīna. Pietiek... (Nolūzt.)

Gustavs. Cik šim graustam varētu būt gadu?

Ruta. Ne vairāk kā divdesmit pieci.

Gustavs. Baidos, ka meitenes vilciens jau ir aizgājis.

Ruta. Gribi no viņas atteikties?

Gustavs. Vai tad vēl ir kādas cerības?

Ruta. Es centīšos.

Gustavs. Centies.

22. skats

Gustavs (zvana pa mobilo). Sveiks, Nikolaj Borisovič! Neiztraucēju?

Borisovičs. Viss kārtībā, Gustav Janovič. Meiteni apskatīji?

Gustavs. Apskatīju.

Borisovičs. Pazini?

Gustavs. Ar grūtībām.

Borisovičs. Un ko es tev teicu?

Gustavs. Visu taisnību, Nikolaj Borisovič. Bet paklau: ja tev tik un tā viņu vairs nevajag, es varētu pamēģināt meiteni nocelt no korķa.

Borisovičs. Bet kam tev tas vajadzīgs, Gustav Janovič?

Gustavs. Tāpat vien – aiz garlaicības.

Borisovičs. Tava darīšana, Gustav Janovič: ja nav kur laiku un naudu likt, pamēģini. Ja izdosies, varbūt tiešām arī ko nopelnīsi. Tikai: vai tas ir tā vērts, kad svaiga gaļa visapkārt mētājas?

Gustavs. Paldies par izpratni, Nikolaj Borisovič. Bet nokārtosim visu, kā nākas. Dārgi taču neplēsīsi.

Borisovičs. Bet, Gustav Janovič... Jau teicu, ka ilgāk par pāris mēnešiem neturēšu. Pats redzēji – viņai jau tagad uz miskasti laiks. Nu labi – pārskaiti man kaut ko pieklājības pēc.

Gustavs. Paldies tev, Nikolaj Borisovič. Jau šovakar pārskaitīšu.

Borisovičs. Nav nekādas steigas, Gustav Janovič: rīkojies, kā pašam ērtāk. (Atvienojas.)

23. skats

Gustavs (skatītājiem). Jau tajā pat vakarā piezvanīja Vasīlijs Mihailovičs un izteica vēlēšanos aprunāties. Kad nākamajā dienā pie viņa ierados, sastapu tur arī Dmitriju Deņisoviču, Nikolaju Borisoviču un nepatīkamāko no bosiem – Jakovu Aleksandroviču. Man bija aizdomas, ka tieši viņš ir šīs sanāksmes iniciators. No Jakova Aleksandroviča vienmēr centos vairīties, viņa meitenes nekad nepasūtīju un arī tagad starp Jakova Aleksandroviča prostitutām laboties gribētājas nemeklēju.

Mihailovičs. Tu neņem ļaunā, Gustav Janovič, bet tev jāsaprot, ka tas tomēr izskatās aizdomīgi. Ja esi nolēmis pievērsties arī mūsu biznesam, tad, lai kā mēs visi tevi cienītu, ir tomēr noteikumi, kas pat tev jāievēro. Un, ja tu tagad teiksi, ka meitenes tev vajadzīgas kādiem citiem nolūkiem... tad piedod, bet visai pārliecinoši tas neizklausās.

Gustavs. Es saprotu jūsu bažas, džentlmeņi. Bet vai varat pateikt kaut vienu iemeslu, kāpēc lai es pēkšņi rīkotos nelikumīgi, ja līdz šim vienmēr visus likumus esmu ievērojis?

Aleksandrovičs. Bet kāda velna pēc viņas tev vajadzīgas?

Gustavs. Gribu īstenot savas bērnības skaistāko sapni.

Deņisovičs. Nu labi... Bet kas tad tas ir par sapni?

Gustavs. Harēms.

Borisovičs. Harēms?

Gustavs. Jā. Es gribu, lai man būtu septiņas vecenes. Kā Zilbārdim. Un lai visas būtu tikai manas un vienmēr pa rokai. Lai es varētu bez bažām, ka sabojāšu svešu mantu, iekraut jebkurai no tām pa purnu, nospārdīt kājām, ieslodzīt pagrabā pie žurkām uz pāris dienām... Eh!

Aleksandrovičs. Nu labi. Harēms. Bet kāpēc tad tev vajadzīgas vecas maukas? Kāpēc tu neņem godīgas meitenes? Ar tavu naudu tu varētu sadabūt labu labās.

Gustavs. Pirmkārt, jūsu maukas nav nemaz tik vecas. Bet no maukām es izvēlos tāpēc, ka tās jau ir pareizi iedresētas. Tādas daudz nepīkstēs, lai ko es ar viņām darītu.

Borisovičs. Nu ja. Tas viss ir pareizi. Un tomēr... Kur mums garantija, ka tu neblefo?

Gustavs. Tev taisnība. Drošībai jābūt. Cik?

Aleksandrovičs. Miljons.

Mihailovičs. Bet, Jakov Aleksandrovič...

Gustavs. Pārskaitīšu jau šovakar.

Deņisovičs. Nu... ja pārpratums noskaidrots, tad varam atgriezties pie saviem darbiem. Visu labu, Gustav Janovič.

Gustavs. Dzīvo vesels!

DMITRIJS DEŅISOVIČS PROM.

Borisovičs. Lai tev veicas, Gustav Janovič! Tomēr – septiņas vecenes... Padomā labi.

Gustavs. Bet kas tur ko domāt, Nikolaj Borisovič: nav jau sievas – jebkurā brīdī var izmest pa durvīm.

Borisovičs. Tas gan, Gustav Janovič, tas gan. (Prom.)

Aleksandrovičs. Man patīk tavs domu gājiens, Gustav Janovič. Ko neteiksi – harēms!
 Es arī varu tev vienu iešķiebt. Ir gan ar problēmām, bet, ja kārtīgi iekrausi pa muti, tad nepīkstēs.
 Gustavs. Tādas man patīk. Sūti.

JAKOVŠ ALEKSANDROVIČŠ PROM.

Mihailovičs. Vai mēs neaplaupījām tevi par traku, Gustav Janovič?
 Gustavs. Tu taču zini, ka miljons mani neizputinās.
 Mihailovičs. Protams, Gustav Janovič, protams! Par tavu maksātspēju neviens nešaubās. Tomēr arī kaut kādai pieklājībai attiecībās ir jābūt.
 Gustavs. Galvenais, lai vīri būtu apmierināti.
 Mihailovičs. Tas gan, Gustav Janovič, tas gan.

24. skats

Gustavs (skatītājiem). Vakarā pienāca sūtījums no Jakova Aleksandroviča. Sandra.
 (Sandrai.) Man ir grūti iesākt šo sarunu. Tomēr man ir jārunā, lai tu pēc iespējas ātrāk saprastu, ka es neesmu klients.
 Sandra. Kas tad tu esi?
 Gustavs. Varbūt ar kādu citu tev būs vieglāk sarunāties nekā ar mani.
 Sandra. Ar ko?
 Gustavs. Ar kādu meiteni, kurai varbūt ir līdzīgs liktenis tavējam.
 Sandra. Ko tu gribi?
 Gustavs. Lai tu ar viņu parunā. Neko citu man no tevis nevajag. Pēc tam tu būsi brīva. Varēsi iet, kurp vēlies.
 Sandra. Uz kurienu iet?
 Gustavs. Parunāsi ar viņu?
 Sandra. Vai tad man ir izvēle?

IENĀK VIKTORIJA.

Viktorija. Ak dievs... Ko viņi ar tevi ir izdarījuši?
 Sandra. Vācies pie velna.
 Viktorija. Nāc... aprunājies ar mani... Lūdzu...
 Sandra. Manis pēc, ja tev to tik ļoti vajag.

VIKTORIJA UN SANDRA PROM.

25. skats

Madara (zvana pa mobilo). Gustav?
 Gustavs. Jā.
 Madara. Vai vari tagad runāt?

Gustavs. Bet protams.

Madara. Man it kā ir vēl viena.

Gustavs. Ļoti labi. Tad viņa būs pēdējā. Kam viņa pieder?

Madara. Pagaidām vēl nevienam.

Gustavs. Brīvā?

Madara. Apmēram.

Gustavs. Ko nozīmē – apmēram?

Madara. Es nezinu, vai viņu var saukt par prostitūtu?

Gustavs. Kāpēc tad tu domā, ka viņa varētu mums noderēt?

Madara. Tāpēc, ka faktiski viņa varbūt tomēr ir prostitūta.

Gustavs. Vari paskaidrot sīkāk?

Madara. Redzi... viņa ar to pelnās. Bet viņa neguļ ar kuru katru. Viņa vispirms savaldzina vīrieti, kas tai ir iepatiesies, un tikai pēc tam, kad ir jau aizvedusi līdz gultai, paskaidro, ka par velti tas tomēr nav iespējams.

Gustavs. Patiešām. Gluži normāla sieviete.

Madara. Bet ilgi jau viņa tā nevarēs. Uzrausies uz kāda, kas uzliks jumtu. Tad viņa būs tāda pati kā mēs.

Gustavs. Ja nepārtrauks, noteikti uzrausies.

Madara. Viņa nepārtrauks. Viņa ir parādos, un viņai ir vajadzīga nauda. Daudz naudas. Tik daudz, ka citādi viņa nemaz to nespēs nopelnīt.

Gustavs. Kur mēs ar Lauru varētu satikties?

Madara. Varbūt pie viņas mājās? Es aizsūtīšu numuru un adresi. Un brauc skatīties. Man viss ir pabeigts.

Gustavs. Apsveicu. Būšu. Tikai paķeršu Lauru.

Madara. Protams. (Atslēdzas.)

26. skats

IENĀK VIKTORIJA UN SANDRA.

Viktorija. Viss kārtībā. Viņa paliks ar mums. Vai ne?

Sandra. Mēs tagad būsim tādi kā draugi?

Gustavs. Jau esam.

Viktorija. Tagad viss būs labi. Tu redzēsi. Mēs gulēsim ar tevi vienā gultā. Tev vairs ne no kā nav jābaidās. Tie mērgļi paši no viņa baidās. Es zinu.

Gustavs. Protams, ka jūs varēsiet gulēt kopā. Ar Viktoriju ir pilnīgi droši. Un te vispār ir drošākā vieta uz pasaules. Vēl drošāk būs tikai tur, kurp es jūs aizvedīšu.

Viktorija. Tu redzēsi – viņš runā taisnību. Viņš vispār nekad nemelo. Ja tu zinātu, kā es viņu mīlu!

Sandra. Laikam... es arī.

27. skats

Gustavs (skatītājiem). Vēlāk uzzināju, ka Sandra ir nolaupīšanas upuris. Iemidzināta, aizvesta uz ārzemēm, pāris mēnešus spīdzināta tur. Izmukusi, brīnumaini atkūlusies atpakaļ, meklējusi palīdzību varas iestādēs, bet trāpījusies uz nepareiza policista, kas to nodevis Jakova Aleksandroviča rokās. Pāris reizes mēģinājusi izdarīt pašnāvību, tomēr meiteni tik rūpīgi uzmanīja, ka ātri vien dabūja atpakaļ uz kājām. Nācās samierināties, ka pat no dzīves aiziet nav iespējams. (Zvana pa mobilo.) Jakov Aleksandrovič! Tā mauka mani pilnībā apmierina, atliek tikai vienoties par abpusēji pieņemamu cenu.

Aleksandrovičs. Kāda tur cena! Ja tā mauka tev der, tad es viņu dāvinu. Gan jau kādreiz atlīdzināsi.

Gustavs. Sirsnīgs paldies, Jakov Aleksandrovič, un lai tev laba veselība!

Aleksandrovičs. Paldies, Gustav Janovič, tev tāpat. (Atvienojas.)

Gustavs (skatītājiem). Man nebija ne mazākās vēlēšanās kļūt par Jakova Aleksandroviča parādnieku, jebkura summa būtu sākums salīdzinājumā ar to, taču citas izejas nebija. Atteikšanās pieņemt dāvanu varēja beigties pat tā, ka viņš pieprasītu Sandru atpakaļ. Un tad, lai meiteni paturētu, man nāktos ķerties pie līdzekļiem, ko nu nepavisam negribējās izmantot. Tāpēc samierinājos ar to, kā ir, un devos apciemot Lauru.

28. skats

Laura. Madara man izstāstīja par jūsu piedāvājumu. Izklausās jau skaisti. Var pamēģināt.

Gustavs. Vai ir kādas problēmas, kas jums traucē nekavējoties mums pievienoties?

Laura. Es nevaru tā vienkārši pazust.

Gustavs. Jums ir parādi?

Laura. Pamatīgi.

Gustavs. Cik?

Laura. Ļoti daudz.

Gustavs. Konkrēti?

Laura. Septiņdesmit tūkstoši.

Gustavs. Kāpēc nepārdodat dzīvokli?

Laura. Es to paņēmu uz kredīta. Bet nespēju atmaksāt. Tas faktiski jau ir pārgājis bankas īpašumā.

Gustavs (dod naudu). Ņemiet.

Laura. Tas – man?

Gustavs. Vai tad te ir vēl kāds, kam no parādiem jātiek vaļā?

Laura. Un cik... te ir?

Gustavs. Tik, cik jūs teicāt: septiņdesmit tūkstoši. Varat pārskaitīt.

Laura. Un ko jūs... ko jūs par to gribat?

Gustavs. Lai jūs tūlīt pat brauktu man līdzi.

Laura. Jā. Protams. Nekavējoties. Tikai vispirms aizskriešu atdot naudu.

Gustavs. Kam jūs esat parādā?

Laura. Kādam cilvēkam.

Gustavs. Kuram?

Laura. Jūs taču viņu tik un tā nepazīstat.

Gustavs. Kā jūs to zināt?

Laura. Nu... viņu sauc Jaša.

Gustavs. Varbūt Jakovs Aleksandrovičs?

Laura. Jā. Jūs viņu pazīstat?

Gustavs. Var sacīt, ka mēs esam labākie draugi.

Laura. Mēs ar viņu arī esam uz tu. Es viņu saucu vienkārši par Jašu. Viņš pats lūdza.

Gustavs. Un viņš jums aizdeva naudu?

Laura. Jā... viņš bija ļoti laipns.

Gustavs. Vai jūs kaut ko parakstījāt?

Laura. Nē. Jaša teica, ka pilnībā man uzticoties. Pat neprasīja, lai es ar viņu par to pārguļū.

Gustavs. Jā, tas izskatās pēc Jakova Aleksandroviča. Goda vīrs no papēžiem līdz matu galiem. Bet pati viņu satikt vairs nemēģiniet. Es atdošu jūsu parādu līdz ar sirsnīgiem sveicieniem un pateicības vārdiem. Braucam.

Laura. Paldies. (Dod atpakaļ naudu.)

Gustavs. Varat paturēt.

Laura. Kā – paturēt?

Gustavs. Kabatas nauda. Sīkiem izdevumiem. No tēta.

29. skats

Gustavs (skatītājiem). Nometu Lauru Rīgas dzīvoklī pie meitenēm un pateicu, lai visas gatavojas ceļam, pabrīdināju arī Indru uz Zitu. Pats tikmēr sazvanīju Vasiliju Mihailoviču un lūdzu steidzamu tikšanos ar prostitūcijas bosiem. Jau pēc stundas varēju sākt kauju ar šo daudzgalvaino pūķi par nabaga nevainīgās meitenes Lauras brīvību. (Bosiem.) Džentlmeņi! Man ir radušās problēmas, kas skar mūsu attiecības, tāpēc atļāvos jūs uz brīdi atraut no nenogurstošas darbošanās sabiedrības labā, lai jūsu rokās un izlemšanai nodotu dilemmu, kuru pats neesmu spējīgs atrisināt.

Deņisovičs. Kas ir dilemma?

Borisovičs. Nezinu. Paskaties svešvārdu vārdnīcā.

Gustavs. Jūsu lēmums, lai kāds tas būtu, man liksies pareizs, un es pat nemēģināšu rīkoties pretēji tam.

Deņisovičs. Kas noticis, Gustav Janovič?

Gustavs. Es esmu iemīlējies, džentlmeņi. Turklāt tik stipri, ka šo veceni gribu vairāk par visām citām. Es būtu ar mieru pat atdot jums atpakaļ pārējās, ja tikai šo drīkstētu paturēt sev.

Borisovičs. Bet, Gustav Janovič! Es neko nesaprotu. Nav mums nevienas vecenes, kuru tu, ja gribētu, nespētu nopirkt! Ko tu tur muldi? Runā par tēmu!

Gustavs. Diemžēl tā tomēr ir tēma. Es šo veceni, neko ļaunu nenojauzdams savācu, nu – savam harēmam, jūs jau zināt, bet tad pavisam nejauši uzzināju, ka viņa ir Jakova Aleksandroviča parādniece. Un Jakovs Aleksandrovičs jau vienu dāvanu man savā neizmērojamā laipnībā ir pasniedzis. Ja manas jūtas nebūtu tik kvēlas, tad es, protams, ne mirkli nešaubīdamies, uzgrieztu tai slampai muguru. Bet, paši zināt, sirdij nepavēlēsi, tāpēc es, ņemot vērā jūsu, sevišķi Jakova Aleksandroviča, īpašo labvēlību pret mani, uzdrošinājos šo jautājumu nodot kopīgā izlemšanā, lai pašam nebūtu jādeg elles ugunīs starp mīlestības mokām un uzticīga darījumu partnera pienākumu un lai nenostādītu apgrūtinošā situācijā arī Jakovu Aleksandroviču, ja viņam šo delikāto problēmu nāktos risināt vienpersoniski.

Deņisovičs. Kas par problēmām, Jakov Aleksandrovič? Vai tev to mauku tik ļoti vajag?

Aleksandrovičs. Es pat iedomāties nevaru, kura tā ir.

Borisovičs. Cik viņam tā vecene maksā?

Gustavs. Septiņdesmit stabus pēc papīriem.

Borisovičs. Un tirgus vērtība?

Aleksandrovičs. Vai es zinu!

Deņisovičs. Tad atdod to viņam par septiņsimt stabiem, un ejam mājās, pietiks mums te par sīkumiem matus skaldīt! Zaudētājs tāpat nebūsi.

Aleksandrovičs. Protams. Viņš to mierīgi būtu varējis nokārtot arī ar mani.

Mihailovičs. Ja Gustavs Janovičs gribēja, lai mēs izlemjam kopīgi, tad viņam uz to ir tiesības.

BOSI, IZŅEMOT VASĪLIJU MIHAILOVIČU, PROM.

30. skats

Gustavs. Paldies tev, Vasīlij Mihailovič.

Mihailovičs. Nav par ko, Gustav Janovič. Lai gan es nesaprotu, kāda velna pēc tev tās vecenes dēļ kažķis ar Jakovu Aleksandroviču bija vajadzīgs.

Gustavs. Redzi, tā meitene ir jau pie manis. Un es baidījos, ka Jakovs Aleksandrovičs varētu viņu gribēt pirms pārdošanas pats apskatīt. Un kā gan es varētu viņam to atteikt, ja Jakovs Aleksandrovičs vienu meiteni man jau tikko ir uzdāvinājis?

Mihailovičs. Jā... pēc Jakova Aleksandroviča apskatīšanās tev tā meitene varētu arī vairs nepatikt.

Gustavs. Tu mani pareizi saprati, Vasīlij Mihailovič.

Mihailovičs. Tikai baidos, ka Jakovs Aleksandrovičs nespēs to piedot.

Gustavs. Es saprotu, Vasīlij Mihailovič.

Mihailovičs. Vai palīdzēt tev šo problēmu atrisināt?

Gustavs. Parādā nepalikšu.

Mihailovičs. Labi, Gustav Janovič, es pacentīšos.

Gustavs. Vai ar jau iemaksāto drošības naudu pietiks, lai Jakovu Aleksandroviču nomierinātu?

Mihailovičs. Bet protams, Gustav Janovič. Par to naudu pat desmit Jakovus Aleksandrovičus var nomierināt. Un galu galā – viņš pats tev to izprasīja.

31. skats

Gustavs (skatītājiem). Tā mums pievienojās arī Laura, un mans saraksts necerēti ātri tika noslēgts. Savācu visu baru un aizvedu uz jauno mājvietu. Meitenes iepazīnās, dalīja dzīvokļus un lēma, kas pa labiekārtošanās laiku dzīvos pie Jolantas, kas pie Madaras un kas pagaidām apmetīsies manā dzīvoklītī. Nākamajā rītā ap pusdienlaiku viss beidzot bija daudz maz skaidrs. Un tad pavisam negaidot mani pārsteidza Vasīlija Mihailoviča zvans.

32. skats

Mihailovičs (zvana pa mobilo). Sveiks, Gustav Janovič!

Gustavs. Sveiks, Vasīlij Mihailovič. Vai kas noticis?

Mihailovičs. Sēru vēsts. Nešaubos, ka tevi tā dziļi satrieks. Jakovs Aleksandrovičs nejauši gājis bojā.

Gustavs. Ej, ej? Kā tad tā? Tik pēkšņi?

Mihailovičs. Naktī bija iznācis uz jahtas klāja mēnesnīcā pačurāt, bet kāja paslīdēja uz kaiju mēsliem, turklāt tik neveiksmīgi, ka nabadziņš pārkrita pāri bortam. Miesassargi gan to pamanīja un gribēja Jakovam Aleksandrovičam glābšanas riņķi pasviest, taču ātrumā sajauca un trāpīja slīkstošajam pa galvu ar cepešbļodu, kas pēc vakariņām uz klāja nejauši bija palikusi.

Gustavs. Jo labāks cilvēks, jo ātrāk Dievs viņu aicina pie sevis.

Mihailovičs. Vai esam tev ko parādā, Gustav Janovič?

Gustavs. Ne santīmu. Lai Jakovam Aleksandrovičam tai saulē labi klājas.

Mihailovičs. Lai dus dieva mierā. Arī tevi mēs netraucēsim, Gustav Janovič. Kad ko ievajagas – saki.

Gustavs. Paldies. Nekad nečurā Rīgas jūras liča zilajos viļņos un vienmēr turi tīru savas jahtas klāju.

Vasīlijs Mihailovičs. Tu tāpat. (Atvienojas.)

33. skats

GUSTAVS UN JOLANTA.

Gustavs. Tagad uz kādu laiciņu jūs pametīšu. Uz cik ilgu – nezinu. Sazvanāms būšu vienmēr. Ceru, ka tiksī te ar visu galā?

Jolanta. Protams. Vai tev patika, kā Madara ir iekārojusies?

Gustavs. Patika. Bet galvenais, ka viņai patīk. Pēc šā principa lai rīkojas arī citas. Ja gribi, vari kaut ko ieteikt, tikai neko neuzspied.

Jolanta. Manuprāt, visu to pašu Madara varēja iegādāties arī lētāk.

Gustavs. Kā tu to domā?

Jolanta. Nu... līdzīgas mantas taču ir arī citos veikalos. Bet viņa staigāja tikai pa visdārgākajiem.

Gustavs. Uzreiz var redzēt, ka tu esi skolotāja, nevis augstākās klases prostitūta. Līdzīgas lietas patiešām var nopirkt arī lētākos veikalos, bet tieši tādas – nevar.

OTRAIS CĒLIENS

1. skats

Gustavs (skatītājiem). Gandrīz gadu mētājos pa ārzemēm, kārtodams biznesa darīšanas. Beidzot iesēdos savā mazajā, sudrabainajā lidmašīnītē un pa gaisa bedrēm kratījos atpakaļ uz dzimteni. Meitenes nolēmu pārsteigt bez brīdinājuma. Taču pretī man izskrēja Jolanta viena pati.

2. skats

Jolanta. Gustav! Tu!

Gustavs. Kā redzi. Viss kārtībā?

Jolanta. Principā jā. Visas ir iekārtojušās. Jau sen. Izrādījās, ka Indra un Zita grib dzīvot kopā. Tā nu viens dzīvoklis palika brīvs. Iekārtojām tajā ambulanci. Visas, kam nebija autovadītāja tiesību, nosūtīju uz paātrinātajiem kursiem. Izņemot Zitu, protams. Neko vairāk par motociklu viņa pagaidām vadīt nedrīkst. Tomēr es neuzdrošinājos meitenei to ieteikt. Lai Indra viņu savā mersedesā vizina. Tik un tā abas visu laiku turas kopā. Indraī kursus bija problēmas ar instruktoru. Puisis samīlējās un ne par ko negribēja saprast, kāpēc viņš pēc nodarbībām nedrīkst viņu aizvest uz mājām.

Gustavs. Kāpēc ne? Uz savām lai ved.

Jolanta. Šķiet, ka tik ļoti viņš viņai tomēr nepatika.

Gustavs. Tad skaidrs. Un kā viņas te jūtas?

Jolanta. Viņas ir mazliet apjukušas. Nezina, ko īsti darīt.

Gustavs. Visu, kas iekšējās kārtības noteikumos nav aizliegts.

Jolanta. Pret kārtības noteikumiem viņas neiebilst. Viena gan pašā sākumā mēģināja šo to ne īpaši ņemt vērā, bet... Pēc īpašas apstrādāšanas tika nolikta pie vietas.

Gustavs. Kas tā par īpašu apstrādāšanu?

Jolanta. Nu... Visai primitīva. Citas ieradās pie vainīgās un to nopēra.

Gustavs. Nopēra? Bet vai tas ir... pedagoģiski?

Jolanta. Ja es būtu zinājusi, tad neko tamlīdzīgu nepieļautu, bet ar mani neviens nekonsultējās. Arī par pārkāpumu neko nezināju. Draudzīgā sarunā tiku informēta pāris dienas vēlāk. Pēc tam nekas tāds vairs nav atkārtojies. Bet meitenes mulšina kas cits. Viņas neaptver tevis dāvētās brīvības jēgu un saturu. Meitenes ir nobažījušās, ka varbūt nedara tieši to, ko tu gribētu.

Gustavs. Es neko negribu. Tikai to, lai viņas realizē pašas sevi.

Jolanta. Nu, lūk! Viņām nav ne jausmas, kā šādai pašrealizācijai vajadzētu izpausties.

Gustavs. Vai esi mēģinājusi viņām to pastāstīt?

Jolanta. Esmu. Bet viņas manī klausās ar zināmu skepsi. Šķiet, meitenes grib dzirdēt tieši no tevis, kas jādara. Jūtos vainīga, ka pati neesmu pratusi ar šo problēmu tikt galā. Tikai aprunājies ar viņām un mini dažus piemērus, kā meitenes, tavuprāt, varētu konkrēti rīkoties, lai tevi iepriecinātu.

Gustavs. Lai mani iepriecinātu?!

Jolanta. Tā ir ļoti normāla vēlēšanās. Meitenes prot novērtēt tavu augstsirdību un nevēlas izrādīties nepateicīgas. Tev nav iemesla pret to attiekties kā pret kaut ko sliktu.

Gustavs. Lai notiek – aprunāšos. Bet kur tad visas ir?

Jolanta. Tepat. Pēdējā laikā viņas nemaz neiziet ārpus mājas. Sākumā te viena, te otra aizšāva līdz Rīgai vai vēl kaut kur, bet pamazām šādu izbraucienu kļuva arvien mazāk, līdz visas pēc autovadītāju tiesību iegūšanas ir ierobežojušas savu pasauli līdz mūsu teritorijas žogam.

Gustavs. Kam tad viņām tās tiesības un automašīnas?

Jolanta. Tāpēc es arī gribētu, lai tu viņu apziņā kaut ko izkustini. Vēl mirkli pirms tavas ierašanās te valdīja pietiekami liels troksnis un skraidīšana. Bet pietika izplatīties ziņai, ka pie vārtiem piebraukusi tava automašīna, lai visas kā vēja pūstas nozustu savās istabās.

Gustavs. Kāpēc? Viņas no manis baidās?

Jolanta. Nē. Tu viņām esi kaut kas īpašs. Tava parādīšanās meitenēs izraisa tādu emociju vētru! Varu derēt, ka tagad trīcošām rokām tiek vandīti drēbju skapji, veidotas frizūras un kosmētikas piederumi lido pa gaisu kā izbiedēts baložu bars.

Gustavs. Piedod, kāda bija tava specialitāte?

Jolanta. Latviešu valoda un literatūra.

Gustavs. Skaidrs. Vari turpināt.

Jolanta. Par visu svarīgāk tagad katrai ir, lai viņa tev patiktu. Gan ar savu izturēšanos, gan ar izskatu. Viņām nav īstas skaidrības par vēlamo izturēšanos, tāpēc visa uzmanība šobrīd tiek pievērsta izskatam, jo tas ir kaut kas tāds, ko viņas daudz maz saprot vai vismaz ir iedomājušās, ka saprot.

Gustavs. Labi. Tad pulcini tautu. (Prom.)

3. skats

HALLE. IENĀK MEITENES, APSĒŽAS. IENĀK GUSTAVS. VISAS PIECEĻAS UN APLAUDE.

Gustavs. Sveikas, manas mīļās! Jūtos aizkustināts, taču jūs esat dāmas, tāpēc man pieklātos piecelties, redzot jūs ienākam, nevis otrādi.

MEITENES APSĒŽAS.

Gustavs. Nu? Kā jums te patīk?

Meitenes. Ļoti!

Gustavs. Vai esat jau daudz maz iedzīvojušās?

Meitenes. Jā.

Gustavs. Vai visas ar visu te esat apmierinātas?

Meitenes. Jā.

Gustavs. Un kā jūs satiekat ar Jolantu?

Meitenes. Labi.

Gustavs. Vai viņa jums pāri nedara?

Meitenes. Nē!

Gustavs. Un jūs viņai?

Meitenes. Nē...

Gustavs. Vai viņa labi jūs baro?

Meitenes. Jā...

Zita. Mēs pašas sev gatavojam!

Gustavs. Un kā – vai daudz un garšīgi?

Meitenes. Jā.

Gustavs. Vai nebaidāties, ka uzbarosieties un kādā jaukā dienā vairs netiksiet laukā pa durvīm?

Meitenes. Nē!

Gustavs. Nu, ja jau tiešām esat tik labi te iekārtojušās un iedzīvojušās, tad laiks būtu padomāt arī par kādām interesantām nodarbībām ārpus šīm sienām. Es saprotu, ka nav viegli dažos mēnešos izlemt, ko darīt tālāk, tāpēc mēģināšu jums palīdzēt. Piemēram, Indra. Vai tevī vēl arvien ir saglabājusies interese par vidusskolu?

Indra. Jā.

Gustavs. Tad aprunājies ar Jolantu, teiksim, jau rīt, un kopīgi izdomājiet skaidru rīcības plānu, pie kura īstenošanas nekavējoties arī ķerieties. Sarunāts?

Indra. Sarunāts.

Gustavs. Zita. Vai arī tev nevajadzētu rīkoties līdzīgi?

Zita. Vajadzētu.

Gustavs. Tad rīkojies!

Zita. Labi.

Gustavs. Elīna.

Elīna. Jā?

Gustavs. Vai tu nekad ne par ko neesi sapņojusi?

Elīna. Esmu. Bet tagad mani uz mēles neviens pat ar ložmetēju neuzdzīs. Tad es drīzāk varētu visu mūžu rakņāties pa dārzu, bietes un burkānus ravējot.

Gustavs. Dārzs mums ir. Kas tev liedz tajā rakņāties? Un kāpēc tu nevarētu joka pēc arī pamācīties pa šo līniju?

Elīna. Es padomāšu.

Gustavs. Padomā. Ja sapratīsi, ka tomēr gribi ko citu – pamēģini to. Ja redzēsi, ka atkal neesi īstajā vietā – pamēģini kur citur. Ja arī tur nepatiks – izmēģini vēl kaut ko. Rūpējies tikai par to, lai tev pašai būtu interesanti. Sapрати?

Elīna. Sapratu.

Gustavs. Labi. Tad sāc tik eksperimentēt. Sandra.

Sandra. Jā?

Gustavs. Kas tevi varētu interesēt?

Sandra. Varbūt psihiatrija. Vai psiholoģija. Bet es jau pati esmu... nepieskaitāma.

Gustavs. Pieskaitīsim. Parunā par to ar Rutu.

Sandra. Labi.

Viktorija. Bet mani arī interesē psiholoģija!

Gustavs. Vai tad divām nedrīkst būt vienādas intereses?

Viktorija. Drīkst.

Gustavs. Tad kas traucē arī tevi aprunāties ar Rutu?

Viktorija. Nekas.

Gustavs. Tad tu aprunāsies?

Viktorija. Protams.

Gustavs. Un arī – neatlieciet to uz vēlāku laiku.

Sandra un Viktorija. Labi.

Gustavs. Laura.

Laura. Es kādreiz prātoju par Mākslas akadēmiju. Bet man patīk arī dziedāt. Kādreiz esmu dejojusi. Arī teātris man patīk. Varbūt varētu mācīties arhitektūru. Tur taču arī ir zīmēšana. Bet, ja vajag, varu mācīties vienalga kur. Kaut vai par skolotāju.

Gustavs. Neko nevajag. Tu arī parunā ar Jolantu, un izdomājiet, kā tu varētu visus savus talantus pārbaudīt. Ja tev ir tik plašas intereses, tad tas nozīmē tikai to, ka tev ir, no kā izvēlēties. Sāc tik darboties, gan tad pati sapratīsi, pie kā vēlies palikt.

Laura. Labi.

Gustavs. Madara.

Madara. Es gribētu līdzināties tev, kad izaugšu liela. Mans sapnis ir nodarboties ar biznesu un sapelnīt daudz naudas. Tad es nopirkšu tev kaut ko skaistu.

Gustavs. Paldies. Neko skaistāku par tevi pašu es nemaz nevaru iedomāties. Ja tevi patiešām interesē bizness, tad atliek tikai izvēlēties mācību iestādi.

Madara. Labi. Es patiešām to vēlos.

Gustavs. Tomēr man līdzināties nevajag. Tie paņēmieni, ar kādiem es reizēm darbojos biznesā, nav labākie. Varbūt, ka var arī citādi. (Skatītājiem.) Pēc šīs, ja tā var teikt, oficiālās daļas ķērāmiem pie svētku mielasta, kas manai atbraukšanai par godu ātri vien tika sarūpēts. Izplāpājos ar visām no sirds, tad devos uz savu dzīvoklīti atpūsties, taču jau pēc pusstundas izdzirdēju pie durvīm nedrošu klauvējienu. Atvēru tās un ieraudzīju Madaru.

4. skats

Gustavs. Kaut kas noticis?

Madara. Nē... Es... mēs...

Gustavs. Madara... jūs nūdien esat mani pārpratušas. Vai tad es jau sen to nepateicu pietiekami skaidri?

Madara. Pateici.

Gustavs. Bet jūs vienalga nespējat tam noticēt?

Madara. Nē... ne nu tā, ka nespētu. Bet tu taču esi normāls vīrietis. Un mēs to zinām. Kāpēc tev būtu jāmokās?

Gustavs. Bet kāpēc jūs domājat, ka es mokos?

Madara. Nu... visi vīrieši mokās, ja nedabū... un sievietes tāpat...

Gustavs. Bet kāpēc jūs domājat, ka es neesmu dabūjis?

Madara. Nē... mēs tā nedomājam. Bet kāpēc tev būtu lieki jātērējas, ja mēs tepat esam? Un ar ko lai mēs būtu sliktākas par viņām?

Gustavs. Apsēdies.

Madara. Paldies.

Gustavs. Jūs neesat sliktākas par viņām. Jūs esat nesalīdzināmi labākas. Bet es jūs šurp atvedu tāpēc, lai jūs visas varētu sākt citu dzīvi.

Madara. To mēs saprotam.

Gustavs. Kas būs, ja es te tagad sākšu ar jums salaist? Tikai tas, ka daudzu klientu vietā jums būs viens. Tāpēc es ar pateicību novērtēju jūsu rūpes par mani, vienlaikus atkārtoti apliecinādam, ka jums nav nekādu pienākumu pret mani.

Madara. Jā. Ar labunakti.

Gustavs. Ar labunakti. Madara!

Madara. Jā?

Gustavs. Patiesībā jau es esmu pēc tevis noilgojies.

SEKSS.

5. skats

Madara. Es tevi mīlu, Gustav. Tas neuzliek tev nekādus pienākumus – man tikai vajag, lai es būtu tev to pateikusi, lai es zinātu, ka tu to zini. Mēs visas tevi mīlam. Un tās nav tikai pateicības jūtas. Es vairs nenākšu pie tevis, ja tu domā, ka tas visu var izjaukt, bet mēs vienalga nebeigsim tevi mīlēt.

Gustavs. Paldies. Bet tagad gan tev vajadzētu iet. Meitenes padomās ko sliktu.

Madara. Viņas zina, ka es esmu pie tevis.

Gustavs. Varbūt viņas tagad gaida dzīvajā rindā aiz durvīm?

Madara. Nē. Citām ir dažas veselības problēmas. Tāpēc es pārstāvu visas.

Gustavs. Kā vīrietis jūs visas mīlēt es tik un tā nespēju. Paliksim pie tēva jūtām. Vai pratīsi to arī pārējām ieskaidrot?

Madara. Es centīšos.

6. skats

GUSTAVS UN RUTA.

Gustavs. Kas tās viņām par veselības problēmām?

Ruta. Nav tik traki, kā es biju gaidījusi. Tomēr pilnīgi vesela ir tikai viena no viņām.

Gustavs. Madara?

Ruta. Jā, Madara. Kā tu to zini?

Gustavs. Nojaušu. Bet pārējām kas?

Ruta. Kas nu kurai. Abām mazajām ir gonoreja. Zitai – pavisam svaiga, ar to jau gandrīz esam tikuši galā, Indrai – nedaudz ielaista, bet arī tas vēl nav bīstami. Laurai ir sifiliss sākumstadijā. Pārējām – nenozīmīgākas infekcijas. Vēl – Sandrai ir bijuši vairāki smadzeņu satricinājumi, laužas ribas, kas, lai gan nepareizi, tomēr ir saaugušas un nekādu bīstamību vairs nerada, toties no traumām ir cietuši daži iekšējie orgāni – būs nepieciešama operācija, varbūt pat vairākas. Elīnai ir bijis laužts žoklis, arī ne visai pareizi saudzis, tomēr ne tik greizi, lai katrā ziņā būtu nepieciešama operācija.

Gustavs. Jā, par Elīnu. Vai tā bija viņa, pret kuru tika vērsta kolektīvā eksekūcija? Protams, ja tu kaut ko zini.

Ruta. Zinu. Tā patiešām bija viņa. Pirmās dienas ar manu palīdzību turējās, bet tad piedzērās līdz nesamaņai. Kad atžirba, dabūja no pārējām pamatīgi ar siksnu. Tik pamatīgi, ka nespēja ne sēdēt, ne uz muguras gulēt. Es pēc tam aprunājos ar meitenēm, un mēs vienojāmies, ka fiziska vardarbība bez saskaņošanas ar mani vairs nenotiks.

Gustavs. Kā tas būtu jāsaprot?

Ruta. Lai neizklausītos kā vienkāršs aizliegums. Domāju, ka nekas tamlīdzīgs vairs neatkārtosies. Bet šķiet, ka pārmācība uz Elīnu ir iedarbojusies pozitīvi. Tagad viņa turas, zobus sakodusi. Es, protams, palīdzu ar medikamentiem. Neizskatās arī, ka šis incidents būtu negatīvi ietekmējis viņas attiecības ar pārējām. Vismaz no malas rodas iespaids, ka tas tikai ir stiprinājis viņu visu savstarpējo draudzīgumu. Īpaši Elīna ir pieķērusies Sandrai.

Gustavs. Bet kas notiek Sandras smadzenēs?

Ruta. Viņai laimējies ar to, ka ir sieviete.

Gustavs. Nesaprotu.

Ruta. Sievietēm ir elastīgāka psihe. Vīrietis pie tādas apiešanās jau sen būtu sajucis prātā. Pašlaik Sandrā noris virkne kompleksu reakciju. Vai ievērojī, cik bikla un pazemīga viņa izskatās?

Gustavs. Jā.

Ruta. Sandra nepadevās, kad tie tur centās viņai pazemību iedzīt. Tagad viņa beidzot ir padevusies. Sapratusi, ka padoties vairs nav bīstami. Kādu laiku viņa būs tāda. Bet tas nav sliktākais variants. Ja iekšējā pretošanās turpinātos, viņa kādā brīdī neizbēgami salūztu. Tad nekas vairs nebūtu līdzams. Pat veselajam saprātam saglabājoties, viņu nekad vairs nevarētu saukt par pilnvērtīgu personību. Tagad viņa arvien ir personība. Ļoti pazemīga un bikla, bet šādi viņas psihe atpūšas.

Gustavs. Starp citu... Sandra ir tikusi vaļā no akcenta.

Ruta. No kāda akcenta?

Gustavs. Nu... viņai taču bija akcents. Vai nu vācu, vai angļu. To taču nebija iespējams nepamanīt.

Ruta. Kāds akcents? Viņai bija izdauzīti zobi. Lai meitene ar savu raksturu kādam neiekostu vai kaut ko nenokostu. Tagad tie viņai atkal ir salikti. Ja tu būtu redzējis, kā Sandra par tiem priecājās. Gandrīz mēnesi smaidīja vienā smaidīšanā.

Gustavs. Tad redz, kā... Kā tu domā, vai kāda no viņām tiešām uz visiem laikiem atmetīs prostitūciju?

Ruta. Vai tu jautāji par Sandru?

Gustavs. Tev ir samērā melns humors.

Ruta. Tas man no tevis.

Gustavs. Protams. Bet es vaicāju nopietni. Teiksim, Laura. Indra.

Ruta. Par Lauru vari nebaidīties. Viņa ar to nodarbojās tikai naudas dēļ. Šeit naudas netrūkst. Jā, Indra ir seksuāli ļoti aktīva. Viņai, šķiet, tieši sekss vienmēr ir bijis galvenais. Cik man zināms, Indra tomēr pagaidām atturas, jo baidās tāpat kā Elīna tikt sodīta.

Gustavs. Kāpēc tā?! Kāpēc lai viņas visas tagad nevarētu atrast sev vīriešus?! Tā taču nav pārdzēršanās vai narkotiku lietošana! Protams, vispirms viņām jātiek vaļā no saviem triperiem.

Ruta. Arī tas.

Gustavs. Un kas tad vēl?

Ruta. Pagaidām te valda kolektīva opozīcija pret seksu. Un Indra instinktīvi tai pakļaujas. Lai netiktu izstumta. Viktorija, Elīna un Sandra taču tika iesaistītas ar varu. Zitas organisms tam vēl nav nobriedis. Un psihe arī ne. Tas, ko viņa Indras iespaidā izmēģināja, Zitai nebūt nelikās patīkami.

Gustavs. Un Madara?

Ruta. Madara ir ļoti godīga. Ja viņa šurp ir nākusi, lai tālāk ietu pa citu ceļu, tad goda prāts neļaus pievilt uz viņu liktās cerības. Kāpēc tu netici, ka te var kaut kas iznākt? Tu taču pats izvēlējies ne jau pārliecinātas prostitūtas, bet gan tās, kas tur patiešām ir nokļuvušas nejauši. Kāpēc lai viņas atgrieztos?

Gustavs. Izņemot Indru.

Ruta. Kāpēc izņemot Indru? Vai tu domā, ka nav vairs vīriešu, kas gribētu gulēt arī ar tādām sievietēm, kam nav jāmaksā?

Gustavs. Labi, labi. Tikai es ceru, ka nekādu seksa aizliegumu te drīz vairs nebūs un Indra mierīgi varēs piepildīt savas dabiskās vēlmes bez mazākajām bailēm no pēriena. Un pārējās arī.

Ruta. Bet protams, Gustiņ. Skaidrs, ka viņām visām pēc iespējas ātrāk ir jākļūst veselām gan fiziski, gan garīgi un jāveido normālas attiecības ar vīriešiem. Es darīšu visu, lai tu jau pēc pāris gadiem varētu priecāties par viņu laimīgajām ģimenēm.

7. skats

Gustavs (skatītājiem). Pieklājības pēc padzīvoju vēl pāris dienas pie viņām, tad sarīkoju atvadu vakaru un, nakti nesagaidījis, aiztinot. Biznesa darīšanas mani mētāja no vienas vietas uz otru vairākus gadus. Tomēr meitenes neaizmirsu, sūtīju apsveikumus un dāvanas, saņēmu uzmanības apliecinājumus arī no viņām. Atrados Austrālijā, kad tuvojās kārtējie Ziemassvētki. Uznāca nostalgija. Sapirkos dāvanas un no Darvinas savā mazajā lidmašīnītē lēni čukināju pāri Indijas okeānam atpakaļ uz Latviju. Šoreiz piezvanīju Jolantai

un brīdināju par ierašanos. Lai mans apciemojums neizskatītos kā pēkšņa inspekcija.

8. skats

HALLE. ZIEMSVĒTKU EGLĪTE. GUSTAVS UN JOLANTA.

Jolanta. Tagad ir īstais laiks. Viņas pošas. Sanesīsim dāvanas hallē un noslēpsim zem eglītes. (Pēc tam prom.)

VISAS DZIEDĀDMAS IENĀK HALLĒ.

Gustavs. Jūs esat burvīgas. Varu derēt, ka Ziemsvētku Vecītis jums katrai kaut ko ir atstājis zem eglītes. Ja nu kādai netrāpītos tas, ko viņa visvairāk kāro, tad sakiet: jebkura vēlēšanās tiks izpildīta visīsākajā laikā.

Laura. Tu nemānies?

Gustavs. Vai tad jūs nezināt, ka es nekad nemānos?

Laura. Un mēs tiešām to dabūsim?

Gustavs. Protams, ja neatradīsiet to jau zem eglītes.

Laura. Neatradīšu.

Gustavs. Bet kā tu vari zināt, ko Ziemsvētku vecītis tev atnesis?

Laura. Es zinu.

Gustavs. Tad tas ir kaut kas tik liels, ka zem eglītes nemaz nav pabāžams?

Laura. O... tas ir kaut kas ļoti liels!

Gustavs. Nu labi – vispirms apskatiet šīs dāvanas, pēc tam aprunāsimies par to, ko vēl gribētos.

Elīna. Un tu tiešām mums to pagādāsi?

Gustavs. Bet es taču apsolīju! Cik ātri vien būs iespējams. Vai varbūt runa ir par Titānika vraku?

Meitenes. Nē!

Gustavs. Tad kādas problēmas?

Elīna. Tad tu apsoli?

Gustavs. Es zvēru!

Elīna. Lai kas tas arī nebūtu?

Gustavs. Ja tikai tas nepārsniegs manas finansiālās iespējas.

Indra. Uz priekšu, meitenes!

Visas. Gustav!

SEKSS.

9. skats

Gustavs. Otrā rītā pamodos necerēti agri. Morāli jutos drausmīgi. Labi – es saprastu, ja Indra... Madara... varbūt Laura. Bet Zita, kas vēl neesot nobriedusi? Daži

gadi gan pagājuši. Nu, bet Viktorija, Elīna un Sandra? Varmācīgi iesaistītās! Jā, un kā lai izskaidro Rutas piedalīšanos? Nu labi, to vēl var saprast. Bet Jolanta? Saģērbos, piezvanīju pārvaldniecei, pamodināju un izsaucu pie sevis.

10. skats

Gustavs. Piedod, mums jāparunājas. Es saprotu meitenes. Viņas ir bijušās prostitūtas, līdz ar to pieradušas domāt nevis ar galvu, bet ar pavisam citu vietu un ar to pašu vietu arī just. Bet kāpēc tev tas bija vajadzīgs?

Jolanta. Es saprotu. Vai esmu atlaista?

Gustavs. Nē taču! Es tikai gribu aprunāties.

Jolanta. Jā. Piedod. Bet tas viss nav tā. Viņas nedomā un nejūt ar to vietu. Mēs visas domājam un jūtam ar sirdi. Tu pat iedomāties nevari, kas te notiek, kad esi prom. Par tevi vien tiek runāts. Domāts tikai par to, kas tev patiktu, ko tu varētu gribēt, kas tevi iepriecinātu. Viņas visas ir izcilnieces savās mācību iestādes. Un tā bija mīlestība pret tevi, kas viņas tā pārvērtā. Arī mani. Viņu tagadējo tikumības līmeni nav iespējams pat novērtēt. Vīrieši viņu dēļ jūk vai prātā. Bet viņas pat iedomāties nespēj, ka varētu gulēt ar kādu citu, izņemot tevi. Mums katrai virs gultas karājas tavs, Lauras gleznots, portrets. Dažos no tiem tevi var pat pazīt. Tad Laura uzgleznoja vienu lielu portretu un mēs to piekarinājām hallē. Protams, uzzinot par tavu ierašanos, mēs to noņēmām. Svētkos mēs pie tā iededzam svečītes. Tavās jubilejās veicam īpašus rituālus. Un tas, kas notika vakar... Mēs bijām bezspēcīgas pret mūsu sirds, gara un miesas vienoto lidojumu. Piedod, ja nodarījām tev pāri, Gustav, bet, lūdzu, saproti mūs un, ja vari – netiesā pārāk bargi.

Gustavs. Labi. Nožēloju, ka nespēju atbildēt ar tikpat nesaprātīgu pretmīlu. Turpināšu izturēties tāpat kā līdz šim. Ar laburītu.

Jolanta. Ar laburītu, Gustav. Paldies par izpratni.

11. skats

Gustavs (skatītājiem). Ilgāk šeit uzkavēties es vairs nespēju. Kad visas bija aizbraukušas uz dievkalpojumu, pasūtīju rožu kaudzi, pievienoju zīmīti: "Es mīlu jūs visas, lepojos ar jums un jūsu sekmēm mācībās un aizbraucu savās biznesa darīšanās ar mierīgu sirdi." Pēc tam sēdos automašīnā un ātri aizripoju. Atgriezpos, kad pieļāvu iespēju, ka masu psihoze ir pierimusi. Šoreiz – atkal bez brīdinājuma. Nams izrādījās pilnīgi tukšs. Pirmā uzradās Jolanta.

Jolanta. Skatos tevī un neticu – vai tiešām tu beidzot atkal esi te? Tu pats. Dzīvs. Gustav!

Gustavs. Labāk pastāsti, kā jums te visām iet. Kā sokas mācībās? Kā personiskajā dzīvē.

Jolanta. Ar mācībām viss ir lieliski. Daža laba jau gatavojas diplomdarbam. Mājās viņas tagad pārrodas vēlu. Bet, ja tu prasi par personisko dzīvi, tad tajā ir mazliet mulsinoši jaunumi.

Gustavs. Kādi?

Jolanta. Visas ir sadalījušās pa pāriem. Ne tikai Zita un Indra dzīvo kopā, bet arī Madara ar Lauru un Viktorija ar Elinu. Vienīgi Sandra mitinās atsevišķi, tomēr šad atnāk pie kāda cita pāra mazliet pamaigoties.

Gustavs. Kā to saprast – pamaigoties?

Jolanta. Nu tieši tā tas arī ir jāsaprot. Nespēdamas remdēt tevis izraisītās ilgas, meitenes tagad meklē mierinājumu draudzeņu apskāvienos.

Gustavs. Un jūs ar Rutu?

Jolanta. Jā – mēs ar Rutu. Piedod. Mēs laikam esam samierinājušās ar domu, ka nekad nebūsim tavas. Tāpēc arī nolēmām šādi turēties kopā. Bez fiziskas tuvības iztikt diemžēl nespējam. Reizēm sanākam visas kopā pie tava portreta, padalāmies atmiņās, mazliet padejojam, pamīlējāmies. Tas dod mums spēku dzīvot un mācīties.

Gustavs. Labi, Jolantiņ. Uziešu tagad noskaloties un mazliet atpūsties pēc ceļa. Pēc tam atkal parunāsimies.

Jolanta. Protams, Gustav! Vai nevajag tev nomazgāt muguru?

Gustavs. Nē, nē, paldies – mazgāties es netaisos – tikai pastāvēšu zem dušas. Noskalošu putekļus un atvēsināšos.

12. skats

Gustavs (skatītājiem). Par Indru un Zitu es īpaši nebrīnījos. Bet, ka pilnīgi visas... Izjuzdams dziļu vainu, pateicu Jolantai, ka reizi nedēļā nododu savu grēcīgo miesu kolektīva rīcībā. Tomēr ar šo upuri nepietika. Kārtējā trieciena smailē tika izvirzīta Sandra.

Sandra. Gustav... mēs gribam bērnus. Ja jau tu spēj ar mums gulēt, tad bērna ieņemšanai nekas vairāk nav jādara. Tikai jāatmet izsargāšanās. Lielākajai daļai no mums jau sen laiks kļūt par mātēm. Vai gaidīt, līdz kļūsim četrdesmit un piecdesmit gadus vecas?

Gustavs. Es saprotu. Tomēr šāds lēmums ir pārāk nopietns. Man jāpadomā.

Sandra. Domā. Mēs paklausīgi gaidīsim. Tu taču esi mūsu saimnieks.

Gustavs. Es neesmu jūsu saimnieks!

Sandra. Tas bija joks. Tu pats labi zini, ka esi mūsu mīlotais vīrietis. Bet vispār... es gribētu, lai tu mani piekauj. Es saprotu, ka tas ir saistīts ar pagātņi. Ar to, kas manī notiek. Es uz šo vēlēšanos skatos no apziņas augstumiem. Tā smidina mani, bet vienlaikus tā manī ir. Un ļoti vēlas tikt apmierināta. Tik ļoti, ka... Tu taču mani saproti?

Gustavs. Saprotu.

Sandra. Vai piekausi mani?

Gustavs. Kā tu to esi iedomājusies?

Sandra. Tu varētu mani nopērt. Ar žagariem. Vai ar siksnu. Tu zini, ka es piekāvu Elīnu? Kad tikko bijām sākušas te dzīvot.

Gustavs. Dzirdēju, ka esat kolektīvi nopērušas Elīnu.

Sandra. Es to noorganizēju. Un es biju tā, kas sita. Kad ieraudzīju viņu pārdzērušos līdz neapjēgai, mani pārņēma tāds naids... Situ es nežēlīgi. Tādā kā prāta aptumsumā. Un pēkšņi aptvēru, ka gribētu, lai tu mani tā sit. Tad es sastingu... un aizsviedu siksnu. Pēc tam skūpstīju Elīnu, raudāju un lūdzu piedošanu. Arī Elīna raudāja. Viņa zvērēja, ka nekad vairs nedzers. No tās reizes Elīna ir mana labākā draudzene. Tāpat kā Viktorija.

Gustavs. Vai tu bērībā bieži tik pērtā?

Sandra. Nekad.

Gustavs. Tev bija labi vecāki.

Sandra. Jā.

Gustavs. Vai esi tagad satikusies ar viņiem?

Sandra. Nē.

Gustavs. Kāpēc?

Sandra. Pēc visa, kas ar mani ir noticis, es vairs neesmu viņu mīlestības cienīga.

Gustavs. Labi. Liecies gultā, novelc bikses un gaidi.

Sandra. Es gaidīšu. (Prom.)

13. skats

Gustavs (skatītājiem). Bērni no deviņām sievietēm? Un neviena, ar ko varētu apspriesties. Beidzot atcerējos senu draugu – socioloģijas profesoru. Viņš laipni piekrita mani uzklaut. Izstāstīju visu par bezizeju, kurā biju nonācis.

Sociologs. Manuprāt, viss ir loģiski. Ģimenes modeļi var būt dažādi. Vajadzības gadījumā jebkuras sugas pārstāvji spēj veidot poligāmas ģimenes. Vai tiešām tu domā, ka uz vientuļas salas izmesti desmit vīrieši un viena sieviete izveidos vienu monogāmu ģimeni, bet pārējie deviņi vīrieši pieklājīgi masturbēs krūmos?

Gustavs. Bet mēs neesam uz vientuļas salas, mēs atrodamies vidē, kur dzimumu proporcijas ir pietiekami līdzsvarotas.

Draugs. Jā, pēc statistikas vīriešu Latvijā patiešām ir tikai nedaudz mazāk nekā sievietes. Bet cik daudzi no šiem vīriešiem ir vīrieši arī sociālā nozīmē? Cik daudzi spēj nodrošināt sievietei un bērniem nepieciešamos dzīves apstākļus: pārtikas daudzveidību, apģērbu, medicīnisko aprūpi, kvalitatīvu izglītību? Ļoti nedaudzi. Tātad lielāko daļu mūsu vīriešu nav iemesla uzskatīt par pilnvērtīgiem sabiedrības locekļiem. Un kādas ir sekas? Latviešu tautai draud iznīkšana. Tāpēc tie, kam pietiek līdzekļu ne vienas vien sievietes uzturēšanai, ne viena vien desmita bērnu izaudzināšanai, ir mūsu vienīgā cerība. Pasēdi, parēķini, cik bērnus tu vari atļauties – divdesmit, trīsdesmit, piecdesmit, simtu – un to arī pasaki savām sievietēm.

Gustavs. Piedod, bet tās nav manas sievas. Un nemaz nevar būt, jo pats labi zini, ka daudzsievība ir aizliegta ar likumu.

Draugs. Vai tad biznesā tu vienmēr iztiec tikai ar atļautām darbībām?

Gustavs. Es labprāt būtu izticis. Diemžēl apstākļi reizēm ir tādi, ka likuma ievērošana līdzinātos pašnāvībai. Un pat masu slepkavībai, jo no manis kā no darba devēja ir atkarīgas ļoti daudzu cilvēku izdzīvošanas iespējas.

Draugs. Likumdošana vienmēr ir atpalikusi no dzīves. Bet tāpēc jau katram godīgam cilvēkam ir veselais saprāts un atbildības sajūta. Turklāt, lai darbotos loģiski, ne vienmēr, ir jāpārkāpj likums. Sievu skaits ir ierobežots, bet seksuālo partneru skaitu neviens likums neregulē. Bērni tev var būt kaut no visām Latvijas sievietēm, un, ja kārtīgi maksāsi alimentus, tad nevienam pat prātā nenāks tev piesieties.

Gustavs. Tiešām: kamēr vīrietis bezatbildīgi skraida pa pasauli, apaugļodams sievieti pēc sievietes, tikmēr likums to bez iebildēm akceptē, bet, ja šim vīrietim ienāktu prātā oficiāli nokārtot attiecības ar visu savu bērnu mātēm, tad likums viņu tūlīt pat pasludinātu par noziedznieku. Tātad tu piedāvā man ķerties pie ārļaulības bērnu ražošanas?

Draugs. Vai zini, cik daudz pāru šodien dzīvo bez oficiālas reģistrēšanās? Ar ko tavas attiecības atšķirsies? Un vai bērni būs citā statusā?

Gustavs. Baidos, ka sabiedrība nesapratīs vīrietī, kam ir deviņas faktiskas sievas. Mani neņems nopietni. Uztvers kā idiotu, kas nolēmis spēlēt sultānu.

Draugs. Bagātiem vai slaveniem cilvēkiem sabiedrība piedod daudz ko tādu, ko ne mūžam nepiedotu vidusmēra pilsonim. Bieži līderiem pat rodas sekotāji. Pēc pirmā pārsteiguma ne viens vien no mūsu bagātākajiem uzņēmējiem sāks pārdomāt un nonāks pie secinājuma, ka tavs piemērs patiesi ir atdarināšanas cienīgs. Un tad tauta būs glābta.

14. skats

Gustavs. Mīlās meitenes! Ja nu jūs visas esat gatavas kļūt par manu bērnu mātēm, tad man neatliek nekas cits, kā Dieva un cilvēku, lai arī ne Latvijas Republikas likumu, priekšā atzīt jūs par manām īstajām un vienīgajām sievietēm. Tās, kas ir ar mieru savienot turpmāko mūžu ar mani, lūdzu, nostāties kārtīgā rindā. Kāpēc šāda vienprātība? Mēs taču nedzīvojam padomju laikos. Kur atšķirīgi viedokļi? Kur opozīcija?

Indra. Aizgāja pačurāt. Au!...

Laura. Izvēlies situācijai atbilstošus izteicienus.

Indra. Bet tu nekaujies!

Laura. Viss kārtībā, Gustav: vari turpināt.

Gustavs. Tā kā vienlaikus esmu gan laulātājs, gan laulājamais, tad sākšu ar to, ka noprasīšu pats sev: Gustav, vai tu esi pie pilnas saprašanas un patiešām vēlies ņemt visas šīs deviņas jaunavas sev par sievietēm? Atbildu: Es nezinu, vai esmu pie pilnas saprašanas, taču jā – es patiešām no visas sirds vēlos visas šīs deviņas jaunavas ņemt sev par sievietēm!

Indra. Vai viņš par mums runā?

Zita. Par ko tad vēl?

Indra. Vai man tagad vajadzēs iziet jaunavības pārbaudi vai varbūt ticēs uz vārda?
Au!...

Laura. Nomierinies taču beidzot. Par tavu jaunavību te neviens nešaubās. Tāpēc skaidrs, ka ticēs uz vārda. Viss kārtībā, Gustav: vari turpināt.

Gustavs. Tā kā pat laulību ceremonijā kaut kādai kārtībai ir jābūt, tad apgredzenošu jūs alfabēta secībā. Visi gredzeni ir vienādi, un katrā no tiem ir iegravēts mans vārds.

Indra. Davai, Zita: skaiti alfabētu!

Zita. A, b, c, d, e...

Elīna. Es. Pirmajai, protams, visgrūtāk. Toties pirmā ir pirmā. Vai tu vēl atceries meiteni, kas klunkšķinādama laka no pudeles kakliņa viskiju?

Gustavs. Atceros. Un jau tad sapratu, ka drīz viņa kļūs par nevainojamu elegances iemiesojumu. Elīna, manas sirds valdniece, vai tu vēlies kļūt par manu sievu?

Elīna. Vēlos.

Gustavs. Tad ļauj man uzvilkt tev pirkstā šo gredzenu.

Elīna. Paldies.

Gustavs. Tev paldies.

Elīna. Par ko?

Gustavs. Ka nepadevies.

Zita. F, g, h, i...

Indra. Es.

Gustavs. Indra... Manas sirds gaišums un prieks. Vai tu vēlies kļūt par manu sievu?

Indra. Stulbs jautājums – protams, ka vēlos!

Gustavs. Tad kur tavs pirkstiņš?

Indra. Te. Nē – šitas. (Lēkādama atgriežas pie pārējām.) Jē! Jē! Jē! Au!..

Laura. Kad tu vienreiz iemācīsies uzvesties!

Indra. Bē! Es jau esmu sieva, bet tu vēl ne!

Laura. Viss kārtībā, Gustav: vari turpināt.

Jolanta. Nākamā esmu es.

Gustavs. Jolanta... Tu, aitu gane, kas pati esi nolēmusi kļūt par vienu no tām. Ja arī tu nenoniecini mani kā vīru un esi ar mieru sievas godā nostāties man blakus, saki "jā".

Jolanta. Jā.

Laura. Pēc k nāk l, tātad es.

Gustavs. Laura! Tu izskaties tā, it kā gribētu mani pavest, nevis apprecēties.

Laura. Vai tad abas šīs lietas nav savstarpēji saistītas?

Gustavs. Nu labi. Tam patiešām nav izšķirošas nozīmes. Laura, vai vēlies kļūt par manu sievu?

Laura. Kaut trīsreiz! (Kaislīgi skūpst. No skatītāju puses atskan daži svilpieni. Laura iet atpakaļ. Pusceļā atskatās un zīmīgi aplaiza svaigi apgredzenoto pirkstu.)

Indra. Nu protams! Ja es šitā būtu izdarījusies vai Zita, tad tūlīt dabūtu pa pakaļu, bet māksliniecei jau viss tiek piedots.

Laura. Neizrunājies, sīkā! Viss kārtībā, Gustav: turpini!

Zita. Pēc l nāk m.

Madara. Es.

Gustavs. Madara! Ar tevi viss toreiz sākās. Nebūtu tava izturēšanās mani toreiz uzvedinājusi uz domām, ka esi cienīga ieņemt sabiedrībā nesalīdzināmi augstāku vietu, diez, vai es pie šāda pasākuma būtu ķeries.

Madara. Piedod. Šodien būšu izraudājusies gan par visiem iepriekšējiem gadiem, gan par turpmāko mūžu. Es zinu, ka tas būs laimīgs. Tāpēc arī raudu. Nedusmojies.

Gustavs. Kāpēc lai mēs nevarētu tagad pie reizes arī mazliet paraudāt?

Madara. Protams. Tāpēc jau es arī raudu. Turpini. Tas taču netraucē?

Gustavs. Madara! Pirmā, kuras skatiens mani nāvējoši ievainoja. Vai tu esi ar mieru kļūt par manu sievu?

Madara. Bet, protams, Gustav. Es biju ar mieru kļūt par tavu sievu jau toreiz – kad tu pirms daudziem gadiem pirmoreiz pasūtīji mani... sev par pavadoni uz teātra izrādi. Es neko no tās neredzēju un nedzirdēju. Kā apburta toreiz, sēdējama mīksti polsterētajā krēslā, es tik vien spēju kā vienā laidā slepus šķielēt uz tevi. Pēc tam bija arī mūsu pirmā nakts. Tavās rokās es peldēju kā sapņu laivā starp baltām ūdensrozēm klusā, mēnesnīcas apspīdētā ezerā! Katra reize, kad tu mani pasūtīji – ne jau vienu māju tālāk, bet sev par pavadoni – man bija kā mūžīgās svētlaimes svētki! Mana sirds dziedāja par to, ka varu būt kopā ar tevi, un lēja gaužas asaras, apzinoties, ka tas ir tikai pārejošs mirklis! Un tu man vēl jautā, vai esmu ar mieru kļūt tev par sievu?!

Gustavs. Pietiek! Tagad uz mazu brītiņu aizveries un sniedz man roku. Lai pirkstā atmirdz gredzens, kurā uz mūžiem ir iegravēts mans vārds.

Zita. Beidz pinkšķēt! Tas vairs nav izturams! (Sāk šņukstēt.)

Indra. Nebrēc, bet skaiti alfabētu!

Zita. O, p, r...

Ruta. Es.

Gustavs. Rutīņ, mīļā. Vai nāksi pie manis par sievu?

Ruta. Nu, protams.

Indra. Te mans vainags, te es pati – plunkš! Au!... (Laurai.) Noriebusies tu man esi – izbeidz! (Iesit Laurai pa dibenu un pamūk malā.)

Laura. Au!... Nu pagaidi tu man, sīkā!

Indra. Viss kārtībā, Gustav: vari turpināt.

Gustavs (Rutai). Kur tava rociņa?

Ruta. Te.

Gustavs. Un te būs tavš gredzentiņš.

Sandra. Tālāk es.

Gustavs. Es būšu labs pret tevi, Sandra.

Sandra. Tu jau esi labs.

Gustavs. Vai vēlies kļūt par manu sievu?

Sandra. Vairāk par visu citu uz pasaules.

Zita. Š, t, u, v...

Viktorija. Es.

Gustavs. Viktorij... Ir pienākusi tava kārta. Otrā atrasta, tagad tu esi priekšpēdējā. Bet tikai vārdu secībā, protams. Vai vēlies kļūt par manu sievu?

Viktorija. Jā. Jau ļoti sen.

Indra (Zitai). Tālāk vari neskaitīt – tu esi pēdējā.

Gustavs. Zita! Tie pirmie būs tie pēdējie un tie pēdējie būs tie pirmie. Ar to es negribēju teikt, ka pēc kāzām tu būsi mana pirmā sieva, bet Elīna – pēdējā. Jūs visas manā sirdī esat kā sastāvdaļas rasola bļodā, kad čakla saimniece to cītīgi maisa. Zita, vai arī tu vēlies kļūt par manu sievu?

Zita. Bet protams! Ko jūs visas nirdzat?!

Laura. Mēs neņirdzam. Mēs vienkārši priecājamies par tavu laimi. Un saki paldies Dievam, ka tev jau pilni astoņpadsmit.

Gustavs. Un te nu ir manam pirkstam domātais gredzens. Tāds pats kā jūsējie. Kā redzat, tas ir tikai viens, bet saprotiet pašas, ka nav iespējams vienā pirkstā uzdabūt deviņus gredzenus. Toties tajā ir iegravēti jūsu deviņi vārdi. Tā kā arī visas vienlaicīgi jūs šo gredzenu nespēsiet man uzvilkt, tad lūdzu izraudzīt pārstāvi, kas to izdarītu visu deviņu vārdā.

Visas. Madara!

Madara. Kāpēc es? Tā nebūs godīgi. Lozēsīm!

Indra. Kāpēc jālozē? Ar tevi taču viss sākās! Bail pat iedomāties, kas būtu noticis, ja tu toreiz tā neiepatiktos Gustavam!

Madara. Dievs ar jums. Saņemies, Gustav: nu tavai brīvībai beigas!

Gustavs. Diezgan jau esmu vecpuišī dzīvojis. Galu galā: arī laulības dzīvei ir savas priekšrocības. Es gan vēl nezinu – kādas.

Madara. Un tā... visa mūsu mīlošā sieviešu kolektīva vārdā uzvelku tev, Gustav, pirkstā šo gredzenu kā tavas mūžīgās vienotības zīmi ar mums. Ko Dievs savienojis, to nevienam vairs nebūs šķirt. Un tas taču ir Dievs, kas mūs saveda kopā, vai ne?

Sandra. Sātanam kaut kas tāds nebūtu ienācis prātā.

Gustavs. Tāpēc apsolu līdz pat mana grēcīgā mūža beigām uzskatīt jūs visas par savām vienīgajām un likumīgajām sievām un nekad nenoliegt to ne Dieva, ne cilvēku, ne pekles izdzimteņu priekšā, lai par ko tie būtu maskējušies. Tāpat apsolu neielasties intīmos sakaros ar citām sievietēm...

Indra. Ar vīriešiem arī ne.

Gustavs. Jā, protams: par to es nebiju iedomājies. Apņemos visu turpmāko mūžu gādāt par jums un mūsu bērniem, lai cik to galu galā te sarastos, nenogurstoši rūpējoties arī par laicīgās mantas saglabāšanu un vairošanu likuma noteiktajos ietvaros un tikai tur, kur tas nu nekādi nav iespējams, izmantojot arī mazāk atļautus paņēmienus. Tāpat es apsolu vienmēr un visur izturēties pret jums pēc labākās sirdsapziņas un maniem priekšstatiem par to, kā pret šādu baru ir jāizturas.

Gustavs (skatītājiem). Nu jau vairāki gadi, laimē un satiecībā dzīvojot, no tā brīža ir pagājuši, un esmu jau trīsdesmit astoņu možu bērņu tēvs. Par dzīvi nesūdzos, jo mani spārno cildens, valstiski nozīmīgs mērķis.